

குலோத்துநாளிகள்

கரிமதுகள்

பாரினிஜிலயம்

184. பிராட்சேவ். சென்றின். 600001

கு லோத் து ங்கன் கவிஞரத்கள்

யாரி நினைவேயம்
59. பிராட்வே · சென்னை - 1.

முதற் பதிப்பு : 1970.

இரண்டாம் பதிப்பு : அக்டோபர் 1978.

உரிமை : ஆசிரியர்க்கு

ரூ. 5-00

மெட்ரோபாலிடன் பிரின்டர்ஸ்,
கேள்வீ-2

பதிப்பு ரை

கவிதை ஊற்று, காலந்தோறும் சுரந்து பெருகி, தமிழ்மொழிக்கு வளத்தையும், தமிழ்மக்களுக்கு ஊக்கத்தையும் ஆக்கத்தையும் தந்து வருகின்றது.

தமிழ் உணர்வும், செறிந்த பலதுறைப் புலமையும் அமைந்த உள்ளத்திலிருந்து சுரக்கும்போது, அந்தக் கவிதை களுக்கு ஒரு தனித்தன்மையும், தூண்டுசுக்தியும் அமைகின்றன.

இத்தகைய கவிதைகள் காலத்தை வென்று நிற்பன; மக்கள் கருத்திற் கலந்து நிலைத்து, பலப்பல ஊக்கங்களுக்கும் முயற்சிகளுக்கும் தோற்றுக்களாக அமைவன.

'குலோத்துங்கன் கவிதைகள்' அத்தகைய ஒரு சிறப் புடையது.

இக் கவிதைகள், திரு வா. செ. குழந்தைசாமி அவர் களிடமிருந்து எழுந்தவை. திருச்சி மாவட்டத்து, வாங்கலாம் பாளையம் என்னும் சிற்றூரில் பிறந்தவர் இவர்.

இயல்பாகவே அமைந்த இவரது கவிதையுள்ளதீ திலிருந்து, மாணவப் பருவத்திலேயே பல கவிதைகள் பிறந்தன. 'பொன்னி' திங்களிதழ், இவர் பொறியியற் கல்லூரி மாணவராக இருந்தபொழுதே, இவரை, பாரதி தாசன் பரம்பரையின்கீழ் அறிமுகப் படுத்தியது.

இவர்தம் வளர்ச்சியோடும், பயிற்சியோடும், இவரது கவிதை வளமும் இனைசேர்ந்து வளர்ந்து, மலர்ந்து, காலந்தோறும் மணம் பரப்பி வந்துள்ளன.

இவர், செர்மனியிலும், அமெரிக்காவிலும் உயர்கல்வி பயின்று, பொறியியல் துறையில் 'டாக்டர்' பட்டம் பெற்றவர்.

சென்னைப் பொறியியல் கல்லூரியில் நீர் வளத்துறைப் பேராசிரியராகவும், முதுகலை ஆய்வுத்துறை முதல்வராகவும் பணியாற்றியவர்.

பின்னர், தமிழக அரசின் தொழில்நுட்பக் கல்வி இயக்குநராக, தமிழ்நாட்டின் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டி வந்தவர்.

இப்போது, மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தராகப் பொறுப்பேற்றுள்ளார்.

நீர்வளத் துறையில் ஆராய்ச்சி நுட்பத்திறன் படைத்த இவர், அதன் தொடர்பாகப் பல கட்டுரைகள் எழுதியும் புகழ் பெற்றுள்ளார். மேல்நாட்டு நூல்களும் இவர் முடிவுகளை எடுத்துக்காட்டிப் போற்றுகின்றன.

இவரது பணியின் தரத்தை மதித்து, இந்திய அரசும் மேடைப் பல்கலைக் கழகங்களும் இவரைப் பாராட்டிக் கொரவித்துள்ளன.

ஐக்கிய நாடுகள் அவையின் ஓர் உறுப்பான ESCAP நிறுவனம் இவரைத் தன் நிபுணர்களுள் ஒருவராகவும், UNESCO நிறுவனம் நீர்வளத்துறைத் திட்டக்குழு உறுப்பினராகவும் ஏற்றுக்கொண்டு, இவரது ஆற்றலை உலகம் முழுவதற்கும் பயன்படுமாறு செய்துள்ளது.

உலக அளவிலும், இந்தியப் பெருநாட்டளவிலும், தொழில்நுட்பக் கல்வித் துறையிலும், நீர்வளத்துறையிலும் பல உயர்மட்டக் குழுக்களின் உறுப்பினராக இவர் திகழ்கின்றார்.

இத்தகைய பல்வகைப் பொறுப்புக்களுக்கும் இடையிலும், செந்தமிழும் செந்தமிழ் நாட்டவரும் சிறந்த நிலையினை அடையவேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தால், அரியகவிதைகளையும், அவ்வப்போது இவர் வழங்கி வருகின்றார்.

பல்வேறு தொழிலினரும் துறையினரும் தமிழ் இலக்கியத்தை வலிமைப்படுத்தியது சங்ககாலம். இதனைச் சங்கப் புலவர்களின் பெயர்களால் அறியலாம்.

தமிழரின் பொற்காலம் மீண்டும் டுக்கின்றதன் அறிகுறியாகப் பொறியியல் வல்லுநர் ஒருவரிடமிருந்து, தமிழ்க்கவிதைகளும் செறிவோடு தோன்றி வருகின்றன.

இதனை எங்கள் நிலையத்தின் வழியாக வெளியிட இசை வளித்த டாக்டர் வா. செ. குழந்தைசாமி அவர்களுக்கும், இந்நூல் நன்முறையில் வெளிவர உதவிய அன்பர்கட்கும் எங்கள் நன்றி உரியதாகும்.

தமிழ் உலகம் இதன் பயனைப் பெற்று இன்புறுமாக

பாரி நிலையத்தார்

முன் னாரை

மாணவப் பருவம் முதல் அவ்வப்பொழுது நான் எழுதிய கவிதைகளின் தொகுப்பே இந்நால். முதல் பதிப்பு 1970-ல் வெளியிடப்பட்டது. பின்னர் எழுதப்பட்ட கவிதைகளையும் தன்னுள் கொண்டது இத்தொகுப்பு.

என் நிலையினே ‘அறிமுகம்’ என்ற கவிதை விளக்குகிறது. ஒப்புக்காகக் கூறப்பட்டதல்ல; உண்மையும் அதுவே.

இபல், இசை, நாடகம் என்ற முப்பகுதிகளைக் கொண்ட தமிழில், முதலாவது பகுதி மற்றைய இரண்டினும் வளம் நிறைந்தது. தொடர்ந்து வளம் பெற்றும் வருகிறது. தமிழுக்கு இன்றிருக்கும் வறுமை, அறிவியல், பொறியியல், வேளாண்மை, பொருளாதாரம் போன்ற புதிய அறிவுத் துறைகளில் தான்.

“புத்தம் புதிய கலைகள்;—பஞ்ச
பூதச் செயல்களின் நுட்பங்கள் கூறும்,
மேத்த வளருது மேற்கே;—அந்த
மேன்மைக் கலைகள் தமிழினில் இல்லை.”

என்று, பாரதி அன்று கவலைப்பட்ட நிலை இன்றும் கணிசமாக மாற்விடவில்லை. எனவே ‘பயிற்றிப் பல கல்வி தந்து, இந்தப் பாரை உயர்த்தும்’ குறிக்கோளுக்குத் துணைநிற்கத் தகுந்த அறிவுக் கருவுலங்களைத் தமிழ் கொண்டிருப்பதைக் காண விரும்புவன்; அவற்றை உருவாக்கத் தன்னைச் சமை வாக்கிக் கொள்ளும் குழுவில் இருக்க முயல்பவன் நான். எனவே, இலக்கியப் படைப்பு நான் முழுமையாக விரும்பி ஏற்ற ஒன்று அல்ல.

மனம் பல வழிகளில் அமைதி தேடுகிறது. பல செயல்களில் நிறைவு தேடுகிறது. உள்ள உணர்வுகள் நமது ஆணைக்கு எதிர்பார்த்து நிற்பதில்லை. சில செயல்கள் சில

நேரங்களில் மனத்துக்கு நிறைந்த ஆறுதல் தருகின்றன. இக் கவிதைகள், அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலைகளில் எழுதப்பட்டவையாகும். என்னால், என் மனநிறைவிற்காக, என் ஆறுதலுக்காக எழுதப்பட்டவை.

இக்கவிதைகளை வெளியிட நான் இசைந்ததற்கு ஒரு முக்கிய காரணம் உண்டு. இத்தொகுப்பிலிருக்கும் கவிதைகளில் பல, வழக்கமாக வெளியாகும் கவிதைகளில் இருந்து சற்று வேறுனவை. உயர்ந்தவை என்றோ, சிறந்தவை என்றோ நான் கூறவில்லை; அது படிப்பவர்கள் உள்ளை. ‘வேறுனவை’ என்பதை மட்டும் குறிப்பிடுவது முறை என்று கருதுகிறேன். ஓரளவிற்குத் தமிழில் அதிகமாக இடம் பெறுத, ஆனால் தேவையான, சில பொருள்கள் பற்றிய சிந்தனைகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன என்றும் நம்புகிறேன்.

நீண்ட கவிதைகள் அதிகம் இல்லை. காட்சி வருணனைகளோ, காவிய நிகழ்ச்சிகளோ இல்லை. மானுடம் பாடுவதில் மனநிறைவு கொள்பவன் நான். மானிட சமுதாயத்தின் குறைகளும் நிறைகளும் என் சிந்தனைக்கு வற்றுத் தூற்றுக்கள். மனிதன் நாளுக்கு நாள் வளர்பவன்; உயர்பவன். அம்முயற்சியில் ஒய்விலாது உழைப்பவன் முடிவு என்பது இல்லாத முன்னேற்றப் பயணத்தை மேற்கொண்டிருப்பவன். அதனினும், புனிதமான யாத்திரையுமில்லை; உயர்ந்ததான காவியப் பொருளும் இல்லை. இந்தப் பயணத்தை நான் வெளியில் நின்று பார்த்து விமர்சிக்கவில்லை. ஒரு பயணியாக நின்று பாடியிருக்கிறேன்.

பொதுவான மானிடத்தினின்று விலகி நின்று, தனியாக நான் பாடியிருப்பது தமிழ்மொழி பற்றி; தமிழினம் பற்றி. இவை என் உயிரோடும். உணர்வோடும் இணைந்தவை. அவ்வப்பொழுது நெஞ்சம் கண்ணீர் வடிக்கும் அளவிற்கு என் கணவிலும் கருத்திலும் நிறைந்தவை. பேசும் மொழி யையும், பெற்ற மண்ணையும் பொறுத்தவரை, கவிதைகள் என் நெஞ்சச் சுமைகளை இறக்க உதவியவை; இன்னும் உதவுபவை. அவை என் மனச்சான்றின் குரல்.

அணிந்துரை

தமிழிலே ஆழ்ந்த புலமை பெற வேண்டுமென்ற ஆர்வம் இப்பொழுது அதிகரித்து வருகிறது. நடுத்தரக் கல்விகூட முற்றுப் பெருத் நிலையில் பள்ளிப்படிப்பை முடித்துக் கொண்டவர்களிலேயும் பலர் சுவையிக்க கவிதைகளை இயற்றிவரக் காண்கிறோம். இவையெல்லாம் எனக்கு மகிழ்ச்சி தருகின்றன என்றாலும் வியப்பைத் தரவில்லை. ஆனால் பொறியியல் வல்லுநரும் கவிதை புனையும் ஆற்றல் பெற்று வருவதுதான் எனக்கு வியப்பைத் தருகிறது.

கடந்த நூற்றுண்டில் பிறந்த திரு. பா. வே. மாணிக்க நாயக்கார் என்ற பொறியியல் வல்லுநர் தமிழ்மொழியில் ஆழ்ந்த புலமை பெற்றிருந்தார். அவருக்குப்பின், சென்னை, பொறியியற் கல்லூரிப் பேராசிரியர் டாக்டர் வா. செ. குழந்தை சாமி அவர்கள் தமிழ்மொழியில் புலமை பெற்றுப் பெரும் புலவர் மாணிக்க நாயக்கர் அவர்களின் வாரிசாக நம்மிடையே வாழ்ந்து வருகிறோர். அன்பர் குழந்தைசாமியின் பெயருக்குப் பின்னே நிற்கின்ற B.E., M.Tech., Ph.D., D.S.S., M.ASCE., M.I.A.H.R., A.M.I.E., என்ற ஆங்கில எழுத்துக்கள், பொறியியல் துறையில் அவர் பெற்றுள்ள கல்விக்கும், தகுதிக்கும் சான்று பகர்கின்றன.

இவர் அவ்வப்போது புனைந்த கவிதைகளையெல்லாம் தொகுத்து, நூலாக்கி, எனது அணிந்துரைக்காக அளித்தார்கள். அதனைப் படித்தபோது ஒரு பொறியியல் வல்லுநர், அன்னை மொழியிடத்து ஆழ்ந்த பற்றுக் கொண்டிருப்பது

கண்டு வியந்தேன். இத்தகையோரின் எண்ணிக்கை பெருக வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

அன்பர் குழந்தைசாமி இந்நாலில் தம்மை 'அறிமுகம்' செய்து கொள்ளுமிடத்து, மிகுந்த அடக்கத்துடன் 'பாவலன்ஸ்நான், பாவலனுகிடும் ஆவலும் இல்லேன்,' என்று கூறிக் கொள்கிறார். 'பா' புனைவோரெல்லாம் 'பாவலர்' என்னும் பட்டத்துக்குரியவ ராகிவிடுவதில்லை. அதிலே திறன்மிக்க வர்கள்தான் 'பாவலர்' என்று பாராட்டப் பெறுகின்றனர். ஆனால் 'பாவலர்' என்ற பட்டப் பெயரைப் பெறுமளவிற்கு, அன்பருடைய பாக்கள் உண்மையிலேயே புலமையும், பொருட்செறிவும் பெற்றுள்ளன.

'தமிழ்' என்னும் தலைப்பின்கீழ் இவர் தந்துள்ள பாக்கள் தமிழ்மொழியின் அருமை, பெருமைகளை அளவிடுவதோடு நின்றுவிடவில்லை. மெஞ்ஞானத்துறையில் வளமிக்க வட மொழியோடு போட்டியிட்டு 'உயர் ஆரியத்துக்கு நிகர்' என்று மகாகவி பாரதியார் பாராட்டும் பெருமையினை நம் தாய்மொழியான தமிழ் பெற்றுள்ளது. அந்த அருமை மொழி விஞ்ஞானத்துறையில் ஆங்கிலத்தோடு போட்டியிட்டு 'உயர் ஆங்கிலத்துக்கு நிகர்' என்னும் சிறப்பினைப் பெற வேண்டுமென்கிறார் டாக்டர் வா. செ. குழந்தைசாமி. பொறியியல் வல்லுநரானதால் தமிழ்மொழி இனி நடைபோட வேண்டிய வழி இதுவெனக் காட்டுகிறார்:

‘திருக்குறளும் சிலம்பொலியும் கம்பன் செய்த
சித்திரமும் தேவையெலாம் தீர்ப்ப துண்டோ—

கருத்துலகப் பூம்பொழிலின் விரிவில் கோடி
கலைமலர்தல் காணீரோ: அவைய ணைத்தும்

திருத்தமிழிற் கண்மரோ: அனுயு கத்தைச்
செந்தமிழிற் பார்த்தீரோ: மொழிவ ளர்க்க

மருத்துவரின், பொறிவலரின், அறிவி யல்நூல்
வல்லுநரின் துணைதேட வழிசெய் தீரோ:

ஊசி செயும் சிறுதொழிலின் நுட்பம் கூற
 ஒருகோடி நால்வேண்டும் தமிழில்: இந்தக்
 காசினியில் இன்றுவரை அறிவின் மன்னர்
 கண்டுள்ள கலைகளையாம் தமிழில் என்னிப்
 பேசிமகிழ் நிலைவேண்டும்; விண்ணை எட்டிப்
 பிடிக்கிறது மனித இனம்: முன்னோர் செல்வ
 ஆசியிலே வாழ்கின்றோம்; கால மெல்லாம்
 அதன்பெருமை பேசுகின்றோம்: அவல மன்றோ:

ஆசிரியரின் கனவு நனவாக வேண்டுமென்று விஷயகின்றேன்.
 பாவலர் குழந்தைசாமிக்கு என் வாழ்த்துக்கள். அவர் பெற்
 றுள்ள தமிழ்ப்புலமை மேலும் மேலும் வளர்வதாக! தமிழ்
 வளர்ச்சியில் ஆர்வம் கொண்டுள்ள அறிஞர்கள் இந்தப் பெரு
 மகனுரை ஊக்கி, உற்சாகப்படுத்த வேண்டும். இது என்
 விருப்பம்.

சென்னை,
 10-6-70. }

ம. பொ. சிவஞானம் *

* முதற் பத்புக்குச் சிலம்புச் செல்வர் எழுதிய அணிக்குடை.

உள்ளடற்

	பக்கம்
படையல்	1
எண்ணங்கள்	
1. வாயில் திறக்கட்டும்	5
2. எதிர் காலம் இலை	7
3. நான் ஒருவனே போதும்	9
4. உன்னடி தளர்ந்தால் உலகம் தேங்கும்	11
5. புதுயுகம் மலர்வதைப் பாடுகின்றேன்	14
6. இன்பத்தைத் தேடி	17
7. தோற்றனம் இல்லை	21
8. முடிவில்லாப் பயணம்	23
9. பொம்மையா நான்	25
10. விண்ணுலகம் உண்டெனினும் விழைவோமில்லை	27
11. எமைத் தேவைகள் கோழையாய்ச் செய்ததிலை	28
12. கவிதையுளம் காண்பதெலாம் கலையாய் மாறும்	29
13. மூழ்குவ தெக்கடலோ	31
14. எண்ணும் உளத்தினிலே	32
15. பயணம் எங்கோ	33
16. என்ன வாழ்வு	34
17. வாழ்க மேதை	36
18. இஃதுன் தொழில்	38

19.	நிறை கண்டிலாய்	40
20.	யாருளர்	42
21.	கோடி கலைகள் பிதற்றுகிறுய்	44
22.	சேயினுக் கென் சொல்வன்	45
23.	வாழ்ந்தறியோம்	46
24.	புரட்சி	48
25.	காலச்சிலை	49
26.	கண்ணீர்	50
27.	காவியங்கள் கலைகள் அவன் பெருமை பேசும்	52
28.	மண்ணேடும், வளியோடும், வாணேடும் வாழ்வாய்	54
29.	வளர்கின்ற நினதுபுகழ் வையம் பேசும்	56
30.	செந்தமிழங் கில்லையெனில் திரும்புவாயோ	58
31.	இயற்கை நீ கொடியள்	60
32.	வெறுமை விரிவு	62
33.	பாலை வாழ்வு	64
34.	பெரியார் ஏன் சிலையாய் நின்றூர்	66
35.	வாழ்க மாணிடம்	68
 தமிழ்		
36.	வழி செய்தீரோ	71
37.	முடியணிவாயோ	73
38.	யாரை நோவாய்	77
39.	தமிழ்மறை கூறடா	79
40.	சிதைவு துண்டோ	78
41.	அணையா ஒளி	83
42.	இன்ப ஊற்று	85
43.	காவியத்தின் நாயக, நின் கணவு வெல்க	87

44.	புதுவை தந்த தமிழ்க்குயில்	89
45.	தலைவர்கட்கு	91
46.	நாளும் வருமோ	93
47.	கல்வித் துறையினர்க்கு	94

காதல்

48.	பெண்மை வாழிய	99
49.	குடியேற்றம்	100
50.	வீடு சண்டோம்	101
51.	கவர்ந்திட்ட பொருளைதுவோ காணேன்	103
52.	இறைவனும் எளியனம்மா	104
53.	கனவும் மிஞ்சினன்	105
54.	எங்கள் வாழ்வு	106
55.	வாழ்வு	108
56.	காதலிக்கு	110
57.	நிறைந்தாய்! நிறைவானைய!	112

அறிமுகம்

பாவல னல்லன்நான்: பாவல ஞகிடும்
ஆவலும் இல்லேன்: அறிவியற் கலைகளில்
வல்லமை யெய்தவும், வளர்தமிழ் வழியதைச்
சொல்லவும் விழைந்த தொண்டன்: யான்னன்
கருத்தின் முழுமையும் கருதிய கோள்வழி
இருத்திட விடாது எழில்தமிழ்க் கவிமகள்
தன்வழி ஈர்த்தனள்; தயங்கின ஞயினும்
என்வழி தவிர்ந்து இடறினன்: இடறியேன்
காதலின் மொழிந்த கட்டுரை இவை:என்
பாதையும் வேறு: பாவல னல்லன்நான்.

1970

படையல்

சிந்தனைப் பறவைதன் சிறைவிரித் தெழும்நிலை
வந்தநாள் முதலதன் வானமும் வளியும்,
இலங்கும் கதிரும் இதயம் நிறைந்து
துலங்கும் ஆசையின் துணையும் ஆனமெய்ப்
பொருளே: எந்தையர் போற்றிப் புரந்த
திருவே: உன்புகழ் செழித்து மண்ணிடை
மலரவும் வான்தொட வளரவும், அறிவியல்
உலகவர் கலைகளின் ஊற்றெலாம் நிறைந்த
களஞ்சியம் எனவுனைக் காணவும், அவரதை
விளம்பிடக் கேட்டுளம் விம்மவும் பதைக்கும்
பேதைநான்: தாய்நீ பெருமையின் முடிசெலப்
பாதையும் பாலமும் படைத்திடத் துடிப்போன்:
அரசும் ஆட்சியும் அனுயுகப் பொறிகளின்
முரசும் நிறைந்து முழங்கும் மண்ணிதில்
ஏற்றமும் செல்வமும் இறந்த நாளோடு
தோற்றன வாகச் சூழ்துறை பலவினும்
எளிநிலை யுற்றனை எனினும், உன்னிலம்
ஒளிகுறைந் தெல்லையும் ஒடுங்கிய தாயினும்,
வறுமையில் உன்னினம் வாடினும், ஆயிரம்
தெறுவுனை இன்னமும் சேரினும், உன்னரும்

கலைக்கத்திர் 1959

மண்ணிடைப் பிறந்த வாய்ப்பினைத் தவமென
 எண்ணியும் களித்தும் இன்புறும் பித்தன்:
 வானம் பொய்க்கினும், வயலிடைப் பயிரினைக்
 கானல் தீய்க்கினும், கதிரும் குருத்தும்
 வாடுதல் கண்டுளம் வாடினும், தன்கைப்
 பாடும் பூட்டிய பகட்டின் மேழியும்
 உறுவலி தளரா உளமும் கைவிடாது
 அறுவடை வரும்வரை ஆற்றிடும் உழவன்:
 கற்பன கற்றிலன் : கலைத்துறை யெதனினும்
 விற்பனன் அல்லன் : மேதையர் வழியினில்
 தோன்றின னில்லை : தொன்மையிற் ரூன்மையில்
 ஊன்றிய தமிழ்நிலத் தொழுங்கின் பண்பின்
 நீழுலில் வளர்ந்த நிறையலால், மற்றுயர்
 காழுமொன் றில்லேன்: கனவிடை ஆசையும்
 நினைவிடை உருவமும், நெஞ்சிடை உணர்வும்
 எனையனுத் தவரூ தியக்கும் ஆற்றலும்,
 யாண்டும் யாங்கும் யாவுமாய் நிறைந்து
 ஆண்டுரு வாக்கிய அன்னையே அமுதே :
 மண்ணும் நிறைந்த வாரியும், விரிந்த
 விண்ணும் கொள்ளினும் மேற்செலும் ஆவல்
 துளங்குமென் இதயத் துடிப்பும், புயலென்
 விளங்குமென் சிந்தையின் விணையும், கடந்த
 ஆர்வமும், களங்கமில் அன்பும், சிந்தும்
 வேர்வையிற் றீளைக்கும் மெய்யும், அன்றியுன்
 தாள்மலர் அணிசெயத் தகுந்தன படைக்கும்
 ஆள்வலன் இல்லேன் : அன்பின் நெஞ்சம்
 புரிவுடன் ஈந்தன புல்லே யாயினும்
 பரிவுடன் ஏற்றலும் பயந்தவட் கரிதோ.

எண்ணங்கள்

வாயில் திறக்கட்டும்

கால முற்றினும் தாழ்த்திற வாதனம்
கதவு தட்டுதல் யாரெனக் கேட்கிறுய்
ஞால மென்றுரை கோள்தனில் வாழுநர்
நாளு முன்னெழிலில் நாடி நடந்தவர்
தூல மெய்யுடல் மண்ணிடை நிற்பினும்
தொலையும் நாளும் கடந்தெழு சிந்தையர்
நீல வெண்வெளி நீந்தி யதன்கரை
நீங்கி மேற்செலும் மாந்தர்யாம் தேவியே :

அடைவ தற்கிய லாதன் கோட்டையின்
அரண்க டந்தவர் யாரெனக் கேட்கிறுய் :
இடையி றந்துனைத் தேடுமெம் யாத்திரை
இன்று நேற்றுத் துவங்கிய தன்றுகாண் :
தடைநி றைந்துநீள் சாலைபல் கோடியில்
தடவி ஊர்ந்து தவழ்ந்தவர் : பேரிருள்
படைக டந்தவர், வேண்டிய யாவையும்
படைக்க முந்திடும் மாந்தர்யாம் தேவியே :

இயற்கை யன்னைநீ ஈன்றவ வில்லையோ
 எம்மி டத்தும் ஒளிப்பது நீதமோ:
 முயற்சி கொஞ்சமோ, கோப்பைபநஞ் சுண்டதும்,
 முழங்கு தீயிடை வெந்ததும், சேயுடன்
 கயற்கண் அன்பினள் காதல் துறந்ததும்,
 காடு சென்று கடுந்தவம் நோற்றதும்,
 செயற்ப நெந்துறை வெஞ்சிறை சேர்ந்ததும்,
 சிலுவை கண்டதும் எம்மினம் தேவியே:

அறிவி யற்கலை யாவும் படைத்ததும்,
 அயர்தல் உண்ணல் மறந்தங் குழைத்ததும்,
 பொறியிய யற்கலை ஊர்தி சமைத்ததும்,
 புறங்கள் ஊடறுத் தெங்கும் பறந்திடும்
 நெறிமு யன்றதும், ஒன்றுபின் ஒன்றென
 நிறைந்த பல்திரை நீக்கிமுன் னேறிடும்
 வெறியி லின்பம் விழைந்ததும் எம்மினம் :
 வீட்டின் வாயில் திறக்கட்டும் தேவியே,

எதிர்காலம் இலை

திரும்பிப் பார்க்கவும், சென்றநாட் கதையெலாம்
விரும்பிக் கேட்கவும், மேலெனப் பழமையைப்
போற்றியும், மண்ணில் புதைந்தன யாவையும்
ஏற்றியும், நாளெலாம் இன்பங் காணவும்
நாழியின் றிலையால்: நண்பர்காள், எம்மையெய்
ஊழியம் செயவிடுத் தொதுங்குவீர்: மண்ணில்
ஊர்ந்தும் நடந்தும் உயங்கிய நாட்கள்
தீர்ந்து மானிடம் சிறைவிரித் தெழுந்து
பறந்திடும் நாளிது: பல்வகைத் துறையினும்
சிறந்திடும் உண்மையும், சிந்தனை வெளியினில்
பூத்துக் குலுங்கும் புதுமையும், மன்பதை
காத்துக் கிடந்த கற்பனைத் திருநிலம்
மலரும் வைகறை வண்ணமும், கண்முன்
புலரும் காட்சியின் பொலிவினில் திளைக்க
விரைந்திடும் உலகொடு மேற்செலும் ஆவல்
நிறைந்தனம்: உம்மொடு நின்றுரை யாடப்
பொழுதிலை: வீணிற் போனநூற் ரூண்டுகள்
முழுவதும் மீட்டிட முடுகுவம்: அறிவியல்
பிச்சை இரந்தும் பிழைக்கும் எளிமையின்
எச்சம் தாளவோ: எண்ணத் துறையில்

கலைக்கதீர் 1960

வறுமை சூழ்ந்திடின் வாழ்விலை: உறையுளின்
 அறுசுவை ஊணின், ஆடையின், அளவின
 தின்று மானிடர் ஏற்றம்: நெஞ்சிடை,
 நின்று செலுத்தி நிலவிடும் நோக்கின்
 பெருமையின் அளவினிற் பெரியவன் மனிதன்:
 சிறுமையின் சிறுபயன் திருவெனக் கருதுநர்
 வதியும் மண்ணில் வளர்ச்சி யில்லையாம்:
 விதியின் வழுவா, விரியும், முடிவிலா
 யாத்திரைப் பாஷதயில் யாருக் காகவும்
 காத்திருக் காதடா காலம்: யாவும்
 முறையொடு மீணும் முடிவிலாத் தொடரின்
 பிறையெனத் தோன்றினும், பெருவெளி வாழ்வில்
 சென்றவை எவையும் திரும்புவ திலையால்:
 தொன்றிருந் திந்நிலம் தொன்றிய மானுடர்
 எத்தனை கோடியோ எனினும், யாவினும்
 ஒத்தவர் இருவரை உலகம் கண்டதில்:
 ஆற்றுழை வெள்ளமும், ஆழியில் திரையும்,
 நேற்றைய தின்றும் நிகழ்வன நாளையும்
 தோற்றுவ திலையால் : தொல்புவி புதுமையின்
 ஊற்று : முந்தையில் ஊன்றிய வேரின்
 வலிமையின் நிற்பினும், வாதும் தளிரும்
 பொலிவதும், கருவளர் போதிதழ் அவிழ்ந்து
 விரிவதும், நாளையின் வெளியினி லென்பதும்
 தெரிகுவம் : வருநாட் தேவையை உணர்ந்த
 மனத்தவர் வாழுவர் : வளருவர்; தவறிய
 இனத்தவர்க் கிந்நிலத் திலைத்திர் காலம்.

நான் ஒருவனே போதும்

என்ன வரம்வேண்டும் என்றென்னை முன்னழைத்துச்
சொன்ன மொழிகேட்டேன், தொழுதிட்டேன் : எந்நாளும்
சின்ன வரங்கேட்கத் தெரியாத என்னெஞ்சின்
பன்னெடுநா ளாசை பகர்கின்றேன் : பார்வணங்கும்
இறைவனே நின்படைப்பில் இருக்கின்ற எண்ணிறந்த
குறையெலாம் நீக்கிக் குவலயத்தை யான் விழையும்
வடிவி லமைக்கின்ற வாய்ப்பெனக்குத் தாராய் : ஓர்
அடியும் தவறேன்நான் : அனுவும் பிழைசெய்யேன்:
செல்லும் உலகின் திசையறிவேன் : சிந்தனையில்
அல்லும் பகலும்யான் ஆய்ந்துள்ள புத்துலகம்:
மண்ணின் பரப்பினில்லம் மாணிடர்கள் வந்ததுதொட்ட
டெண்ணி விழைந்தாரு இன்பச் சமுதாயம் :
துறவென்று சொன்னவரும், தூய மணவாழ்வே
அறமென்று சொன்னவரும், ஆண்டவனைக் காணப்
பாதை வகுத்தோரும், பல்கொள்கைத் தத்துவத்தின்
மேதையரும், நற்சமய விற்பனரும், தொன்றுமுதல்
காண விழைந்த கனவுலகின் பன்மடங்கு
மாணச் சிறந்ததொரு வாழ்க்கைச் சமுதாயம்
படைக்கத் துணிந்தேன்நான் : பாதையிலே கானும்
தடைக்கற்கள் யாவும் தகர்க்கும் வலியுடையேன்:

அறிவும் நெடுந்தவமும் ஆற்றுதலும் இல்லாதார்
பெரிய எதுவும் பெறுந்தகுதி யில்லர்எனும்
உண்மை அறிகுவன்நான்: ஒருகோடி துன்பெனினும்
திண்மை குறையாத சிந்தையினன்: மண்ணுலகில்
விழையும் பொருளொதுவும் வீடுவந்து தானாக
நுழையும் எனக்கருதும் நோக்குடைய னல்லேன்:என்
பயணம் பெரிது:செலும் பாதை நெடிது;வழித்
துயரம் தவிர்க்கத் துணைதேடேன்: என்படைக்கு
ஒருசிலரும் போதும்,நான் ஒருவனே போதும்:மெய்ப்
பொருளொன்று தேடும் புனிதப் பணியிதற்குக்
கூட்ட மெதற்கு: கொடிபிடித்துப் பின்தொடர்வோர்
ஆட்டமேன் வேண்டும்: அரிய பொருளைதயும்
தேடி யளிக்கச் சிலர்போதும் : மற்றதனைக்
கூடிச் சுவைக்கக் குவலயத்தை நாமழைப்போம்.

உன்னடி களாந்தால் உலகம் தேங்கும்...!

புழுவெனச் சகதியிற் புரஞ்சை! வாழ்வில்
விழுமிய எதுவும் வேண்டிலை : பரந்த
வானேடும் வளியொடும் வாழ்கிலை : வளர்த்த
ஊனேடும், உறவோடும் ஒடுங்கினை : வயிற்றுல்
ஊர்பவர் என்றும் உயர்நிலை காணார்.
ஆர்வமும், துடிப்பும், ஆற்றலும் தெளிந்த
கல்வியும், மாணிடம் கடந்த ஆசையும்,
செல்வமும், சிற்யன தேடாச் செருச்கும்,
பொங்கும் வாழ்வும், புகழும் தேடாய்!
மங்கும் இருளிடை மகிழ்ந்தனை மனமே!
புல்லும், பூண்டும், புழுவும், அசையாக்
கல்லும் தமக்கொரு கதையடைத் தாகலின்
பிறப்பும், வளர்ப்பும், பெறுதலும், முதுமையில்
இறப்பும், மண்ணில் எதற்கும் பொதுவாம்.
கனவும், கற்பனைக் கடலும், கரையிலா
மனமும், கொண்டநீ வாழ்வின் மன்னன்!
படைட்பின், உச்சி நீ : பல்வகைத் தளையௌம்
உடைத்து மேற்செலும் உணர்வின் ஊற்று நீ!
எட்டா தென்பதும், ஏலா தென்பதும்,
கிட்டா தென்பதும், கிடையா தென்னும்

ஊரிமை வேட்கை, 1975

வேதத், தலைவன்றீ! விண்ணும் வெளியும்
 சீதக் கதிர்மதித் தேயமும் கடந்து
 கானம் பாடும் கவிஞர்! கானிடை
 வானம் பாடி நீ! வளியொடும் மழையொடும்,
 பொன்னலர் செங்கதிர்ப் பொழுதொடும் கலந்து,
 மின்னலர் முகிலொடு விடுதலைக் கீதம்
 பாடும் மனமும், பகுத்துணர் அறிவின்
 பீடும் கொண்ட பெரியோன்! உன்னால்
 இயல்வ தில்லாத எதையும் மற்றவர்
 முயல்வ தில்லாத முதல்வன்றீ! வையகம்
 தோன்றிய நாள்முதல் தொடர்ந்து மேற்செல
 ஊன்றிய கால்கள் உளையா உரவோன்!
 எண்ணறு சமயமும், எழுதுதற் கியலா
 விண்ணவர், தேவர், விஞ்சையர் கூட்டமும்
 ஆக்கிய திறத்தின் ஆசான்! பின்னவை
 நீக்கிய அறிவியல் நெறியின் தந்தைநீ!
 நன்றே, தீதோ, யாதின் விளைவோ,
 என்றே, ஏனே இப்புவி தோன்றிய
 தறியோம்; ஆயினும் அறிந்த நாள்முதல்,
 நெறியும், வழியும், நிலையும் வகுத்து
 வளர்வது மானிடம்! வளர்ச்சிப் பாதையில்
 அளவையும், துணிவும், ஆய்வும் தவமும்
 துணையெனக் கொண்டு, சூழ்ந்தன தனக்கு
 இணையும், தன்பணி ஏற்கவும் படைத்து
 வென்றது மானிடம்! மேலென எதற்கும்
 நின்றது மானிடம்! நீயதன் செல்வன்!
 எல்லாம் வல்லதொன் றிருப்பின், உன்னினம்
 அல்லால் மற்றதை யாரிவண் கண்டார்?
 வழிவழி வந்தநின் மரபோ பெரிது! நீ
 கழிபெரும் பெருமைகள் கட்டிக் காக்கும்

பொறுப்புளோன்! தொடர்ந்த புசுமுளோன்! சிறுமையும்
வெறுப்பும் வேட்கையும் மீறிய பண்புக்கு
உரியவன்! நெஞ்சம் உள்ளும் அளவு நீ,
பெரியவன், மலையெனும் பீடுடன், நண்பகல்
கதிரெனும் ஒளியுடன் கலைஅவிர் பூரண
மதியெனும் தெளிவுடன் வளர்ச்சிப் பாதையில்
செல்வாய்! மேலும் செல்வாய்! எதிர்ந்தன
வெல்வாய்! ஓயுதல் வேண்டா! மனமே!
நின்னடி வளர்ந்தால் நீள்நிலம் வளரும்:
உன்னடி தளர்ந்தால் உலகம் தேங்குப்!

புதுயுகம் மலர்வதைப் பாடுகின்றேன் ... !

இன்றுவரை மனிதகுலம் எழுப்பியுள் கேள்விகளில்
என்மனது செல்ல வில்லை;
இனியமையும் சமுதாயம் எதிர்நோக்கும் கேள்விகளுக்க்
கேற்றவிடை தேடு கின்றேன்;
தொன்றுமுதல் வருகின்ற தொடர்புக்குத் துதிபாடச்
சுருதிநான் கூட்ட வில்லை;
தொடர்பற்ற புதுஉலகம் தூரத்தில் மலர்கின்ற
தோற்றத்தைப் பாடு கின்றேன் :
என்றுவரும் என்றுவரும் என்றுபல மேதையர்கள்
எதிர்பார்த்த புதிய ழுமி :
இனமென்ற மொழியென்ற எண்ணற்ற சிறுசுவர்கள்
இல்லாத மனித உலகம் :
நின்றுவளர் அன்பென்ற நிலைகண்டு, ஆய்வென்ற
நெறிகொண்டு, கால மெல்லாம்
நில்லாது முன்செலும் நீண்டதோர் பயணமே
நிலையென்ற உலக மம்மா!

உரிமை வேட்கை, 1973

ஶா(து)என்ற கூட்டங்கள், சமயத்தின் தலைவர்கள்
ஶாதித்த தென்ன இதுநாள்?

நனிமனிதன் அறிவுக்குத் தளையிட்ட தன்றிஅவர்
நந்ததில் பெருமை கொள்ள,

ஏதோன்று காண்கிலேன்; இன்ன வும், துயரமும்,
ஏழ்மையும், மடமை பிணியும்,

இயல்பென்று கூறுவர்; இவையற்ற உலகொன்றை
என்னவும் சக்தி யில்லார் :

நிருதன்று சொன்னமறை ஒருகோடி; அவைநமக்
ஞாதியது கானு கில்லேன் :

ந.ள் எத்தின் ஆழத்தில் ஒருமைக்கு வழிகாட்ட
ஒருசமயம் இன்று முளதோ ?

நிருதன்று சொல்வர்: அதைச் சிலர்மட்டும் செய்யவும்
நிறஞ்செடு வழிவ குப்பார் :

நிறுமையில் மாணிடம் தேய்ந்திட்ட வரலாறு
நிர்ந்ததைப் பாடு கிண்றேன் !

நின்றெமது சிந்தனைக் கெட்டாத புதிர்பற்றி
என்னுவோம் என்ப தன்றி,
எல்லாம் உணர்ந்ததாய் என்னுமொரு கூட்டமே
இல்லாத இன்ப வீடு!

நான்றெமது வழியென்று யார்மீதும் திணியாத
நாகரிகம் பெற்ற உலகம் :

நல்லதும் தீயதும் நாளைக்கு மாறுமெனும்
ஞானம் பிறந்த பூமி :

ஒன்றேமது கொள்கை:இவ் வுலகத்தின் சமுதாயம்
ஓயாது வளரும் ஒன்றும் :

உண்மையென நாமின்று ஒப்புவன நாளைநம்
உயர்வுக்குத் தடையா கலாம் :

மன்றேமது சமுதாய வாதங்கள் தீருமிடம்;
மனந்திறந் தாய்வ தொன்றே,
வழியென்ற கொள்கையில் மனமொன்றி நிற்கின்ற
மக்களைப் பாடு கின்றேன்.

தான்கண்ட பாதைதான் சரியென்ற மூடரால்
சமுதாயம் நெந்த தம்மா!

சாத்திரம், கொள்கைகள், சமயங்கள், அரசியல்
தத்துவம் யாவி ஞுக்கும்,

மேன்நின்ற மனிதனின் விழைவுகள் மதியாத
வீம்பினர் கொடுமை யின்கீழ்,

மிதிபட்டு, நலிவற்று, விசையற்ற மானிடம்
மீண்டெழும் காட்சி தன்னை,

நான்கண்டு பாடினேன் : ஞாலத்தில் இன்றுவரை
நாம்கண்ட வெற்றி யெல்லாம்,

யார்தந்த கொடை?இரவு நாளென்று பாராமல்
நடுநின்று, உண்மை தேடி,

வான்கொண்ட அறிவியல் மன்றிலை: அதுநமது
மறையென்று கொண்டவையம் :

மாருத அன்புநம் வழியென்னும், புதுயுகம்
மலர்வதைப் பாடு கின்றேன்!

இன்பத்தைத் தேடி . . . !

போதுமடா தீராத துயரில் வெந்து
புழுங்கியது, காலமெலாம் கவலை தானு :
வாதுசெயும் மாணிடனே, அரிய வாழ்வை
வறிதுகழித் திடுவாயோ : என்னைப் பார்க்கின்
ஏதுமிலாய்; வறுமைபிணி இடர்த விர்ந்த
இன்பமுனக் கெட்டாத கனவு தானு :
திதுமறை சமயமொரு நூறும், மாந்தன்
உள்ளத்தின் தாகத்தை உணர்ந்த துண்டோ :

இன்பமெனும் முழுநிலவே, இதய வாஜை
எழில்செய்ய வாராயோ : நிறைந்தி ருக்கும்
துன்பவிருள் நீயன்றித் துடைப்ப தார்யாம்
தொன்றுமுதல் செய்ததவம் கண்டி ருந்தும்
அன்றிலையோ : எட்டாத தொலைவில் மின்னி
அருகில்வர மறுப்பதுவும் பண்போ : ஏடி,
என்பெருமை அறிந்தலையோ : நீயிருக்கும்
இடந்தேடி அடைவதெமக் கியலா வொன்றே :

1969

ஓளியென்னும் பரியேறி விரைந்த தின்பம்
 உறைகின்ற நிலைகாண எனது சிந்தை :
 வளியசையும் வானத்தில், மலைமு கட்டில்
 மரமடர்ந்த காடுகளில், நகரில், நாட்டில்
 குளிர்கடவின் ஆழத்தில், அறிஞ ரென்போர்
 கூறியபல் துறைகளிலும் துருவிச் சோர்ந்து
 தெளிவிழந்த நிலையினிலே, “எதனைத் தேடித்
 திரிகின்றூய்” என்றகுரல் செவிம டுத்தேன் :

கனிமொழி நீ யாரென்றேன் : என்போர் இன்பம்
 களிப்பென்னப் பலவென்றாள் : அட்டா நெஞ்சம்
 நனிவிழையும் பேரெழிலே உனைத்தான் தேடி
 நலிகின்றேன், வந்தாயோ வருக வாழி :
 பணிமலரே எங்குள்ளாய்; கண்ணி ரண்டும்
 பார்க்கின்ற தகையிலவோ : கரந்து நிற்றல்
 இனியழகோ, எங்குள்ளாய் எங்கு ளாய்நீ,
 எனஉயவ அமுதனையாள் இன்ன சொல்வாள் :

“தேடுவதேன், எங்குமுளேன், அறிவுக் கண்கள்
 திறந்துற்றுப் பார்த்தாயோ : அறிஞர் செய்த
 ஏடுதொறும் நிற்கின்றேன் : கலைஞர் கூட்டம்
 இயற்றியவை யனைத்திலும்யா னிருப்பேன் : யாவும்
 ஹருவித் தெளிகின்ற விருப்பத் தோடே
 உழைக்கின்ற அறிவியலர் ஆய்வி னர்தம்
 பாடுதொறும் நிறைந்துள்ளேன் : சிறுமை யற்ற
 பண்பெல்லாம் யானுகிப் பரவி நின்றேன் :

மணவளரத் தம்முடலின் வெயர்வு சிந்தி,
 மரநிழலில் கூழுண்டு, களைப்பு நீங்கக்
 கணவளரும் பெருமக்கள் மனத்தில் நின்று
 களிநடனம் புரிகின்றேன் : அணிவ குத்துப்
 பணவளரும் இசையோடு நடவு செய்யும்
 பழனத்துத் தேவியர்தம் பக்கம் நிற்பேன்:
 விணவளரும் கொள்கையோடு தலைநி மிர்ந்து
 மேற்செல்வார் நெஞ்சகமென் வீடே யன்றே :

மழையிலே- என்குரல்கே ளாயோ : காதல்
 வாள்விழியில் என்னவிகண் டிலையோ: இல்லக்
 கிழத்தியரும் துணைவரும் நெஞ் சொன்றி நின்று
 கேள்குழக் குலவிமகிழ் மனைகள் தோறும்
 பழகுபவள் யானன்றே: தூய வாழ்வின்
 பாதையெலாம் என்னுட்சி : என்னைத் தேடி
 மழுவதும் கொடுமையடா : சிறுமை யற்ற
 உள்ளமெலாம் யானுறையும் உலக மன்றே :

எட்டாத தூரத்தை அடைய மாந்தர்
 எடுத்துவைக்கும் காலடியில் இருப்பேன்: யார்க்கும்
 கிட்டாத தெனப்படுவ தனைத்தும் கைக்குள்
 கிடைக்கின்ற நெறிதேடும் தவத்தி னர்க்குத்
 தட்டாது துணைநிற்பேன் : வரம்பி றந்த
 சர்வாதி காரத்தைத் தனித்து நின்றும்
 கட்டோடு சாய்ந்திடுதற் கெழுந்த நெஞ்சின்
 கனவுகளில் யானிருப்பேன், கண்ட துண்டோ

விந்தையிலும் விந்தையடா மனிதன் ! தன்னை
 மிஞ்சபவர் இல்லாத மேலோன் : வாழ்வில்
 சந்ததமும் முன்னேறும் தவத்தோன் : நாளும்
 சலியாத பயணத்தான் : தாழ்வி லாத
 சிந்தைவளம் ஒன்றுலே அனைத்தும் வெல்லும்
 திறனுடையோன் : தன் நெஞ்சின் சிறுமை கண்ட
 பந்தங்கள் துயர்செய்ய வாடு கின்றுன் :
 படைத்தவனே தானுயின் யாரை நோவான் :”

என்றுரைத்துச் சுவைமொழியாள் அமைதி யற்றாள்,
 என்னினத்தின் அவலநிலை யுணர்ந்தேன் : ஆனால்
 சென்றுரைப்ப தெவரிடம்நான் : நன்மை தீமை
 தெரிந்தவரும் சிறுமைக்குத் தலைமை தந்து
 நின்றிருக்கும் சமுதாய நிலையு ணர்ந்து
 நெஞ்சொடிந்தேன் ; என்றுலும் இவ்வி டத்தில்
 ஒன்றுரைப்பேன் : எம்மினத்தில் உயர்ந்தோ ருள்ளார் :
 ஒருகோடி தலையெனினும் வெல்வோம், வாழ்வோம்.

தொற்றனம் இல்லை

களைத்தனை மனமே, கருதிக் கருதிச்
 சுளைத்தனை: வையம் தழைத்த நாள்முதல்
 தீராப் புதிரிவை: தெளிந்த ஞானியர்
 ஸராப் பொருள்: இதன் உண்மை தேடவும்
 முயலுவ தறிவோ : முடிவு காணவும்
 இயறுமோ, மனிதர்க் கெல்லையொன் றிலையோ:

*

*

ஆழந்தது இரவு, துயிலில் மன்பதை
 ஆழந்தது, யாண்டும் அமைதி தோய்ந்ததால் :
 பஞ்சினும் மெலியாள், படர்ந்து வான்திரி
 மஞ்சினும் எளியாள், மலருடல் தழுவும்
 ரவாகை கண்டனம், உருவும் கண்டிலம்:
 ரவமும் தாராத் தையால், துயிலெனும்
 இன்பச் சுனையே, ஏழை மானிடர்
 அன்டுத் துணையே, அமிழ்தின் இன்பம்
 தருவது தெளிவோம் : தளிருடல் புல்லி
 மநுதூதல் உணர்வோம், வடிவு கண்டிலம்:
 கோடியிற் குறையாக் குறைகளில், துயரில்
 பாடியும், உழைப்பில் வருந்தியும், சோர்ந்தும்
 மயங்கும் என்னினம் மங்கை உன்புயும்
 முயங்கும் இன்பமே முறையிற் காணுவார்

1960

ஏழை செல்வர் என்பது காணேய்,
 பாழை மேதை பதர்ளனப் பாராய்,
 மழையென யார்க்கும் வழங்குவை: புதுவலி
 தழைவதும் உன்னுள், தையால் வாழிநீ:

* * *

மண்ணை யர்ந்தது; மணிழன் ரூகியும்
 கண்ணை யர்ந்திலன் : கடிகை ஓடிடும்
 அரவ மன்றிலே றசைவி லாதபே
 ரிரவு, சிந்தனைக் கிருஞு முண்டுகொல் :
 இருத்தி மைவிழி இமையை மூடலாம்
 கருத்தை மூடவோர் கதவு கண்டிலம் :
 பிறப்பின் முன்னரும், பிறந்து வாழுநம்
 இறப்பின் பின்னரும், எதுவும் காண்கிலம் :
 கலையும், மாணிடர் கணவும், மேதையர்
 உலைவி றந்தபே ருழைப்பின் வெற்றியும்
 மண்ணின் வாழ்வொடு மடிவ தோ:நம
 தெண்ணம் இப்பெரும் எல்லை தாண்டவும்
 வல்ல தல்லையோ : வரம்பெ னும்சிறு
 சொல்லில் மாணிடம் தோல்வி ஒப்புமோ:

* * *

நாழி அங்குலம் நகர்ந்தும், ஓய்விறந்
 தூழி யுள்ளநாள் ஊர்ந்தும், பேரிருள்
 காடு பாலை கடந்தும், உண்மைகள்
 தேடும் மாபெரும் செலவு கைவிடோம்:
 ஆர்ந்த னை இல்லை ; அங்கும் இங்கும்
 சோர்ந்தனம், ஆனால் தோற்றனம் இல்லை.

முடிவில்லாப் பயணம்

பகுத்துணரும் அறவேளம் உரைகல் — ஆய்ந்து
பாராமுன் எதையுமே கடவுள்வந் தொருநாள்
வகுத்ததென் ரேதினும் நம்போம் — மனித
வலிமைக்கும் மேலாம்ஒன் றுண்டென்ப தொப்போம் :
தொகுத்தபல நூல்கள் படிப்போம் — வாழ்வுத்
துறைமுழுக்கித் துன்பத்தின் ஊற்றுகளைத் தூர்ப்போம்
மிகுத்ததிரு மிக்கதிவ் வையம் — அறிவின்
விழிகொண்டு நோக்கடா நிலமெங்கும் இன்பம் :

ஒளியுண்டு புறமெட்டும் செல்வோம் — நெஞ்சில்
உரமுண்டு தடையாயின் மலையும் பெயர்ப்போம்
வளியுண்டு குதிரைகொண் டெழுவோம் — பாடும்
மனப்புள்ளைப் பிணைத்துள்ள தளையாவும் களைவோம்
தெளிவுண்டு புதுமைகள் பொலியும் — அன்பின்
திறனுண்டு முழுவாழ்வின் மணமெங்கும் விரியும்
களிகொண்டு பண்பாடி வாழ்வோம் — இன்பக்
கடல்வைய வாழ்வென்று முரசங்கள் ஆர்ப்போம் :

மன்றம் 1950

அலைசூழும் கடல்வானம் யாவும் — எங்கள்
அறிவுக்கு வணக்கஞ்செய் பணியாட்கள் அன்றே
தலைதாழ் நில்லோம் வணங்கோம் — மனிதத்
தன்மைக்கு மாகுட்டும் யாவும் தகர்ப்போம்
இலைதாழ்வு உயர்வெந்தத் துறையும் — துன்ப
இருளற்ற உலகிற்கு வழிகண்டு விட்டோம்
மலையாது முன்னேறிச் செல்வோம் — மனித
வாழ்வுமுடி வில்லாத முன்னேற்றப் பயணம்.

பொம்மையா நான் ?

அன்புடை இறைவ னென்பார்,
யாரிவன் : முறையி ஞேடு
என்மன விருப்பங் கேட்டா
இந்நிலம் கொணர்ந்தான் என்னை :
வன்பசி நானு கேட்டேன் :
வயிறெலும் சுமையைத் தாங்கும்
துன்பெனக் கெதற்கு : என்றன்
சொல்லிதிற் சிறிதும் உண்டோ :

குழவியாய், இளை னய்ப்பின்
குமரனைய், முதுமை யற்ற
கிழவனைய், நின்ற தோற்றம்
கேட்டபின் வந்த துண்டோ :
உழலுவேன், மகிழ்வேன் கோடி
உணர்ச்சியில் : மனம்வி ரும்பிப்
பழகுவான் வேண்டி யானைய்ப்
படைத்தவை அவற்றுள் உண்டோ :

பிறந்தது விருப்பா லில்லை,
பிறந்தபின் வாழ்வு முற்றும்

கரந்தனில் கிடைத்த தில்லை,
கழியுநாள் கழிய என்றே

இறந்திடல் தவிர்ப்ப தில்லை,
இயற்கையின் விளையாட் டிற்குச்

சிறந்ததோர் பொம்மை யாநான் :
சிறுநிலை பொறுப்ப துண்டோ .

விண்ணுலகம் உண்டெனினும் விழைவோ பில்லை

அறிவன்றி ஒளியெதுவும் அறியோம் : இன்றேம்
ஆய்வுக்குள் அடங்காத புதிர்கள் யாவும்
தெரிகின்ற நெறிகாண்போம் : உண்மை தேடித்
திசையெங்கும் அலைபவர்யாம் : திறந்த நெஞ்சர் :
விரிகின்ற கொள்கையினர் : மாற்ற மில்லா
விதியெதையும் எக்காலும் ஒப்போம் : சாலச்
சிறிதென்ற துரும்பொன்றில் பார்பு ரக்கும்
செல்வமெலாம் காண்கின்ற திறத்த வர்யாம் :

எண்ணுவதும் படைப்பதும்எம் பணிகள் : யாங்கும்
எல்லோர்க்கும் சமவாய்ப்பு நிறைந்த தான்
மண்ணுலகைச் சமைப்பதும்எம் குறிக்கோள் : நாளை
வருகின்ற தலைமுறையின் வாழ்வுக் காக,
உண்ணுவதும் உறங்குவதும் தவிர்ந்தும், கூடி
உழைப்பதுவே யாம்மகிழும் இன்பம் : மற்றும்
விண்ணுலகம் உண்டெனினும் விழைவோ மில்லை :
மீளாத நரகென்றும் பயந்தோ மில்லை .

காமரை—1974

எமைத் தேவைகள் கோழியாய்ச் செய்த திலை . . .

இன்பத்தை நாடி யலையவிலை — மனம்
ஏற்றத்தை எண்ணியே ஏங்குத்டா !
துன்பத்தைத் தேடியும் போகவிலை — அது
தூய்மையின் பாதையில், போர்வடிவில்
தென்பட்ட போழ்தில் ஒதுங்கவிலை — எமைத்
தேவைகள் கோழியாய்ச் செய்ததிலை !
அன்புத் தடையைநாம் மீறவிலை — வெறும்
ஆணவம் ஆள்வதை ஏற்பதில்லை !

புண்பட்ட போது புலம்பல்லிலை — மனம்
போனதை எண்ணி வருந்தல்லிலை :
பண்பட்ட நெஞ்சில் பகைமைஇலை — எதிர்ப்
பாதைகள் அன்பைச் சிதைப்பதிலை :
தன்குற்றம் காணத் தயங்கல்லிலை — பிறர்
தண்டிக்க வாழ்தல் சகிப்பதிலை
மண்பெற்ற வாழ்விடை மன்னரடா — யாம்
மானிடம் சூடிய வாகையடா :

தமிழ்—1974

கவிதையுளம் காண்பதொம் கலையாய் மாறும் . . . !

தென்றல்சை மென்மலரின் மடல மர்ந்து
தேனுண்ணும் சிறுவண்டு மலரி ஞேடு
ஒன்றி அதற்(கு) ஊறுசெயா தின்பம் காணும் :
உடல்சுமந்து துகள்பரப்பி நன்றி சொல்லும்,
என்றதுபோல், மானிடருக் கியற்கை தந்த
எழில்பருகி, அதன்சுவைக்கும் இனிமை சேர்த்து,
நன்றுலகம் பெறுகவெனப் படைப்போம் : பேசும்
நாவசைத்து நாடசைக்கும் கவிஞர் நாங்கள்.

உறக்கமிலான் கண்களுக்கு இரவு நீரும் :
உடல்நலிந்தான் கால்களுக்குப் பாதை நீரும் :
பறக்கின்ற சிறகமைந்தான் பார்வை யின்முன்
பார்முழுதும் ஓரினமாய்ப் பரந்து காணும் :
துறக்கின்ற மனவலியின் துணைகொண் டோர்க்குத்
துன்பமெலாம் அனுவாகச் சுருங்கித் தோன்றும் :
கறக்கின்ற பாலனையத் ததும்பி நிற்கும்
கவிதையுளம் காண்பதொம் கலையாய் மாறும் :

இரிமை வேட்கை—1974

நாவசைத்து நாடசைப்போம் : மக்கள் நெஞ்சில்
நடமாடும் கணவுகளுக் குருவம் தந்து
பாவமைத்துப் புத்துலகம் படைப்போம் : நானும்
பாடுபட்டுச் செல்வங்கள் வளர்ப்போர் : ஆட்சிக்
காவலுக்கு முன்னிற்போம் : வியர்வை நீரைக்
காவியத்தின் கருவாக்கிக் கலைகள் செய்வோம் :
ஏவலுக்குப் பணிந்தறியோம் : எவர்க்கு மஞ்சோம் :
இதயத்தின் ஆணையெமக் கிறைவன் கண்ணர்.

முழுவ தெக்கடலோ ?

ஷடிய கால்கள் அலுத்தன — தேரும்
உலகினைக் காணேனே : நனி

நாடிய கண்கள் இருண்டன — அப்பொருள்
யாண்டும் தெரிந்திலதே : மிகத்

ஓதிய சிந்தை மகிழ்ந்திட — அங்கு
தெளிவெதும் காணேமே : அட

வாடிய என்னடி சென்றிடும் — பாதை
வளர்வதும் தீரா தோ :

நாளும் நடந்து நடந்துடல் — தேய்ந்து
நலிந்தது போதாதோ : பல

கோளும், நிறைந்துள மீனும் — கடந்தினும்
கோடெதும் காண்கிலனே : எனை

ஆளும் பெருந்திறல் ஆசையின் — தாகம்
அடங்குதல் எவ்வண்மோ : உளம்

மூளும் அறிவுப் பசிநெருப் — பாற நான்
முழுவ தெக்கட லோ.

எண்ணும் உளத்தினிலே . . .

எண்ணும் உளத்தினிலே — அலைகள்
எத்தனை எத்தனையோ — வரம்பிரு
கண்ணிடை தோன்றிட்டினும் — விரிந்துயர்
கருத்தில் எல்லையுண்டோ — கால்கள்
மண்ணிடை நின்றிட்டினும் — மனிதன்
வாழுவ தவ்விடமோ — ஒசை
பண்ணெனக் கொள்வாரோ — இசையின்
பண்பும் வேறலவோ :

காம் எனப்புகல்வார் — அதன்கரை
கண்ணில் தெரிந்திடுமோ — அதன்வழி
ஞாலம் நடப்பதலால் — எதிர்த்திசை
நாம்செலல் கூடாதோ — அதற்கொரு
பாலம் அமைப்பதற்கே — புதுக்கலை
படைக்க மானிடனே — உனக்கொரு
மூலம் கிடைத்திலதோ — மனிதன்
முயற்சி தோற்பதுண்டோ :

1957

பயணம் எங்கோ . . .

என்னிலை தொடங்கி ஞயோ :

இற்றையும் மனித னேஉன்
முன்னிலை யுணர்ந்தோ மில்லை :

முடிவிலாப் பாதை யூர்ந்து
நின்னிலை யுயர்த்தும் வேள்வி

நீங்கிலாய், வாழி: உந்தன்
பின்னிலை அறிகு வாயோ :

பேதைநின் பயணம் எங்கோ?

1960

என்ன வாழ்வு

ஓழிவறியார் துயிலன்றி ஓய்வறியார்
நுண்கலையின் உலகம் பேசும்

மொழியறியார், கரவின்றி முழுநாளும்
கதிரழலில் முழுகும் மேனி

வழிகின்ற வியர்வையினால் மனிதகுலப்
பயிர்வளர்க்கும் வண்மை வாய்ந்தோர் :

தொழில்புரியும் மக்கள், அவர் துயர்களையும்
வழிகாணத் துணிந்தே னில்லை.

அறிவியலில், மானிடர்தம் ஆய்வுணர்வில்
சிந்தனையில் அவைவி ளைத்த

பொறியியலில், சமுதாயப் புரட்சிகளில்
மலர்ந்தபுது வைய வாழ்வின்

குறியுள்தோ சிற்றூரின் குடிகளிடை :
குடியாட்சிக் கொள்கை கண்ட

நெறியிதுவோ : சமுதாயம் நிறைவினிலே
மலரும்வழி நினைத்தே னில்லை :

புதுமை 1958

ஆறுதரும் செல்வத்தை அணையிட்டுத்
 தேக்குகிறார் : அருவி கொண்ட
 வீறுதனைப் பண்படுத்தி மின்விசையாய்
 மாற்றுகிறார் : விரைவில் யாவும்
 மாறுவது காண்கின்றேன் : வளநாடு
 பணிபுரிய வாராய் என்று
 கூறுவதும் கேட்கின்றேன் : குடிசெய்ய
 வாழுமறம் கொண்டே னில்லை :

பட்டமெலாம் மெய்வருத்திப் பாடுபடா
 வாழ்வுக்குப் பாதை காணும்
 திட்டமென முடிந்ததுவோ : தெளிவில்லேன் :
 ஆய்ந்துணரும் திறமை காணேன் ;
 பட்டமரம் விறகாகும், பணிபுரியான்
 என்னொன், பார மன்றே :
 எட்டுணையும் பயனில்லேன், இருக்கின்றேன்,
 வளரவில்லை, என்ன வாழ்வு !

வாழ்க மேதை

வானத்து வெண்மதியை, கற்ப ஜெக்கும்
மாளாத தொலைவினிலே வயங்கு கிண்ற
மீனத்தின் இயல்புகளை, அவற்றிற் கப்பால்
விரிகிண்ற பெருவெளியின் வியப்பை, பாடும்
கானத்தில் ஒன்றான் போல, உண்மை
காண்கிண்ற ஆர்வத்தில் மெய்ம்ம றந்து
வானத்து நூலறிஞர் ஆய்வர் : நாளும்
வளர்கிறது மனிதகுலம் வாழ்க மேதை :

அலைதவமும் வாரிதனி உலகம் : ஆங்கே
அமைந்துள்ள வாழ்வமுறை யாதோ : ஒங்கும்
மலைதமுவி வருகிண்ற தென்றல் பேசும்
மழலையிலே பொருளிலையோ : வண்டி னங்கள்
உலைவின்றிப் பாடிமது உண்ணும் பூவில்,
ஒளிர்கிண்ற பேரழகின் ஊற்றுக் காணக்
கலையிலையோ : இருள்கடந்தும் காண்பர் ஆயும்
கண்ணுடையர் : வளர்கஅவர், வாழ்க மேதை !

கலைக்கத்தர் 1957

சிற்பிதரும் சிலையினிலே, ஒவி யர்தம்
திறன்படைத்த காட்சியிலே, கவிஞர் உள்ளக்
கற்பனையின் படைப்பினிலே, பருவ மங்கை
கடைவிழியின் குறுகுறுப்பில் உயிர்போல் ஒன்றி
நிற்கின்ற பொருளெதுவோ : மனிதர் நெஞ்சில்
நிறைந்துள்ள உணர்வுகளின் இயல்ப ணைத்தும்
கற்கின்ற வழியிலையோ : அறிவுத் தாகம்
காலைது தணியாது வாழ்க மேதை!

இஃதன் தொழில்

மண்ண எந்திட, அலைத வழ்ந்திடும்
வாரி மூழ்கிட, வரையிற றந்தெழும்
விண்ப றந்திட, மீனி னம்நிறை
வெளிதி ரிந்திட, அவைக டந்துள
கண்டு ஜார்ந்திட வேண்டி என்னுளம்
கவலும் ஒவ்வொரு கணமும் : நான்தொறும்
உண்டு றைவது தவிர வேறெதும்
உணர்கி லாய்வயி ரே, இஃதன்தொழில் :

விழிநி றைந்தன விந்தை கோடியின்
விதிய றிந்திலன் : பண்டை மேதையர்
மொழிநி றைந்தன நூல்கள் யானதன்
முடிவு கண்டிலன் : புதுமை பொங்கிடும்
எழில்நி றைந்தது வையம் வாழ்விதன்
இயல்பு கண்டிலன் : வாடும் வேளையில்,
ஒழிவி றந்தெனை உணவு தேடென
உழற்று வாய்வயி ரே, இஃதன்தொழில் :

கலைக்கத்திர் 1958

**கால மோவிரை கின்ற தோர்சிறு
கணமும் மீனுமோ : ஏழை இப்பெரும்**

கால மீதுறை நாட்க ளோசிலை :
நான்தெ விந்திட வேண்டும் உண்மைகள்

**கால வுள்ளன : ஓய்வ றிந்திலன்,
சலிப்பி றந்துழைக் கின்ற வேளையில்,
ஒலை மிட்டெனை உணவு தேடென
உரற்று வாய்வயி : ரே,இஃ தென்தொழில்.**

நிறை கண்டிலாய்

என்ன வேண்டுவை நெஞ்ச மேஉனக்
கெதுவும் போதுவ தில்லை யோ:நீ
சொன்ன யாவையு மீந்த ஞல்,அவை
துய்த்த, பின்நிறை கண்டி லாய்:ஒளிர்
மின்ன லும்,கரு மேக மும்,தவழ்
விண்ணி டைதிரி கின்ற ஜீ:அட,
இன்ன வேண்டுவ மென்ப தில்நினக்
கின்ன மும்தெளி வில்லையோ :

வறுமை கண்டு கலங்கு வை:புவி
வாழ்வில் நஞ்ச கலந்தி டும்மனச்
சிறுமை கண்டு வெதும்பு வை:நின்
திறனின் மிஞ்சின தலைவ ணங்கிடும்
பொறுமை யற்றுப் புலம்பு வை:நம்
புண்கள் கோடியும் நொடியி லாற்றிடும்
அறுவை வைத்தியம் தேடு வை:உன
தளவு கண்டிலாய் ஜூயகோ :

1966

எண்ணே முத்தெனும் படையின் வல்லமை
இனையி லாததென் றெண்ணை வாய்நம்
மண்ணே டுத்துப் பிசைந்து நீவிழை
வடிவில் வார்த்திட விழைகு வை:விரி
விண்ணே டுத்துன தங்கை வைத்ததன்
விரிவ ளந்திட வேண்டு வை:இரு
கண்ணி றெற்தன யாவி னும்நிறை
கண்டி லாய்நிறை கண்டிலாய்:

யாருளர்

எங்கும் ஓடிவி ரிந்தனை வானமே :

என்று முள்ளனை, இறுதி இல்லையோ :

கங்கு காணப் பறந்து பறந்துயர்

கற்ப ஜெப்புள் களைத்தது : பேரெழில்

பொங்கு மாயிரம் வண்ணத்தி ஞேவியம்

பொழுதெ ஸாம்வரை தூரிகை தொட்டதார் :

தங்க மேனியில் தாரை ழுண்டநின்

சரிதை காண்கிலம், சாற்ற யாருளர் :

கழியி ளங்கதிர் காட்டுவை : மன்பதை

காலை யென்று மலர்ந்திடும் : கண்ணேளி

ஓழிய மைத்திரை ஓட்டுவை : கங்குல்வந்

துற்ற தென்ன வுறங்குவர் : எண்ணியல்

மொழியு ணர்ந்தவர், நாழிகை, நாள், முதல்

முடிவில் கால மெனப்பல கூறுவர் :

வழிய றிந்திலன் : வைய வாழ்விதன்

மறைதெ ரிந்து வழங்க யாருளர் :

நீல்ம ஷைக்குலம் நின்றுபெய் அம்பலம் :
நீண்ட கன்று நிறைந்தனை விந்தையே :
வால்ம திப்பட கோடிடும் வாரியோ :
வண்ண மாம்துணர் வாயவிழ் சோலையோ :
பால்நி றத்தொளிர் தாரைபல் லாயிரம்
பரிதி மற்றிவை சூத்திடும் மன்றமோ :
கால்தெ ரிந்திலம் : ஐயங்கள் கோடியில்
கலங்கு மெம்குறை களைய யாருளர்.

கோடி கலைகள் பிதற்றுகிறுய்

சேற்றுப் புழுக்களும் பூச்சிகளும் — சிறு
தேரை யினங்களும் வாழுதடா — குளிர்
காற்றுத் தவழ்ந்திடும் வானத்திலே — திரி
காகம் பசித்துயிர் விட்டதிலை — பெரும்
ஆற்று வளம்நிறை பொன்வயல்கள் — மணி
அள்ளிக் கொடுத்திடும் வையத்திலே — அட
சோற்றுக்கு மானிடம் வாடுவதா — மனம்
சொல்லக் கொதிப்பதை யாருணர்வார் :

பச்சை மரக்கிளைக் கூட்டினிலே — சிறு
பார்ப்பொடு தூக்கணங் கொஞ்சதடா — மலைத்
துச்சிலில் பல்லுயிர் கண்வளரும் — பெரும்
தூற்றில் விலங்கினம் தூங்குதடா — வெயில்
உச்சி வெடித்திடும் வேளையிலே — குளிர்
ஹனை வருத்திடும் நேரத்திலே — சிறு
குச்சுக்கு மானிடம் வாடுவதா — அட
கோடி கலைகள் பிதற்றுகிறுய்.

தூமரை 1961

சேயினுக்கென் சொல்வன்

என்பசி ஆற்றுவன் : இன்னுயிர்க் காதலி
தன்பசி காணத் தாங்குவன் : பெற்றோர்
துன்புறல் கண்டும் சோர்ந்திலன் : என்சேய்
வன்பசி காணும் வலியிலேன் ஜயகோ :

கடும்புயல் அஞ்சேன் : கனலென வெய்யோன்
கடுந்துயர் கருதேன் : துயிலிழந் துறுகுளிர்
நடுங்குவ தாற்றுவன் : நனியிளஞ் சேய்இதில்
படுந்துயர் தாங்கும் பலமிலேன் ஜயகோ :

குவியும் செல்வமும், கூற்றனும் வறுமையில்
அவியும் வாழ்வும், அடுத்தடுத் துறைவது
புவியின் கூறெனப் புகல்வோர் தத்துவம்
செவியிற் கொண்டனன் : சேயினுக் கென்சொல்வன் .

வாழ்ந்தறியோம்

வீடுகட்டி நகரெடுத்தோம் குடிசை யில்லை :
விளைத்திட்டோம் கூழில்லை : வியர்வை சிந்திக்
காடுவெட்டிப் பருத்திதந்தோம் கந்தை யில்லை :
கைசலிக்கக் கல்லுடைத்து மெய்யும் நோவப்
பாடுபட்டுப் பள்ளிசெய்தோம் எங்கள் மக்கள்
பயின்றதில்லை : வாழ்நாளில் ஒருநா னேனும்
ஏடுதொட்டுக் கண்டதில்லை : எல்லாம் செய்தோம்
ஏதுமற்றோம், வாழ்ந்தறியோம், ஏழை நாங்கள் :

மண்பிளந்து பொன்னெடுத்தோம், ஆழ்ந்தி ருண்ட
வாரிகளில் முத்தெடுத்தோம், அணிக ஸில்லை ;
கண்திறக்கக் கூசுகின்ற வெயிலில் வேர்வைக்
கடல்மிதந்தோம், வாழ்வில்வளம் கண்ட தில்லை.

பண்மிழற்றும் அளிமுரல்பூங் காவை டுத்தோம்
பரவுமன்றல் தென்றவின்பம் பார்த்த தில்லை :

மண்துயின்று மெய்யழைப்பால் வையத் துக்கே
வாழ்வளித்தோம், வாழ்ந்தறியோம், ஏழை நாங்கள் :

மன்றம் 1949

•காய்ந்தலிதழ், உலர்ந்தமுகம், கலங்கும் கண்கள்,
கலைந்தகுழல் ஆயினும்வற் றுத அன்பில்
தோய்ந்தஉளத் துணைவியர்கை யணைப்பில், மண்ணில்
துவள்குழந்தை இளஞ்சிரிப்பில், கார்வா னத்தில்
பாய்ந்துமறை மின்னலென மனித ஸாழ்வுப்
பண்புகண்ட உணர்வுவரும் : மறுக ணத்தில்
•தேய்ந்தவுடல், இருள்வரட்சி, இறக்க வில்லை :
இருக்கின்றோம், வாழவில்லை, ஏழை நாங்கள்.

புரட்சி

கட்டறுக்கும் கூர்வாளே, கழிதுயிலும்
பொதுமக்கள் கருத்தி னுக்கே

இட்டிருக்கும் தளைதகர்ந்த எதிரொலியே,
தன்னலத்தின் இரக்க மற்ற

கட்டிடங்கள் சரியவரும் கடும்புயலே,
பேரறிஞர் கருத்தில் தோன்றி,

மட்டிறந்த துயர்நெருப்பில் மடிவார்தம்
பெருமுச்சில் வளர்வாய் வாழி :

தீயவைகள் அழித்தாங்கு செம்மைநிறை
திருஆக்கும் திறலே, உண்மை

ஆயவளம் நிறைந்தின்பம் ஆனகதிர்
விளையவரும் ஆறே, மாசில்

தூயபகுத் தறிவாம்பொன் சுடரொளியில்
தமைச்சுழிந்த சூழ்ச்சி கண்டு,

தீயவிழ்க்கும் மக்கள்விழிச் செந்நிறத்தில்
வலிமைபெற்றுத் திகழ்வாய் வாழி.

பொன்னி 1948

காலச்சிலை

கணினும் நாரினும் ஓடுசெந் நீரினும்
மானிடர் பொன்னுடல் வார்த்த தென்பதும்
உண்மை யாயினும், உலகிடை நம்மவர்
பண்புடை வாழ்வுஇப் பருப்பொருள் எதனினும்
ஆகிய தன்றுகொல் : யாண்டும் தன்வழி
ஏகிடும் அருவம் : இறுதியும் முதலும்
இல்லா நுண்பொருள், இமைப்பொழு தேனும்
நில்லா தாயினும் நிலையுடைத் தாயினை,
காலமாம் விந்தைக் கல்லிடை யிழைத்தது
கால வாழ்வெனும் நற்சிலை நண்பா.

1965

கண்ணீர்

தெங்கியெம் விழியில் நின்று
திவலையாய், அருவி யாக
நீங்கிடும் நீரே, நெஞ்சில்
நிறைந்துள சுமை ஜெத்தும்
தாங்கிநீ செல்வாய் : இந்தத்
தரணியில் புறமும் உள்ளும்
தெங்குவ கழுவும் நீரில்
சிறந்தநீர் கண்ணீ ரன்றே :

கல்லென நின்ற யாவும்
கரைத்திடும் ஆற்றல் கொண்டாய் :
வில்லினும் வாளி னும்,பேர்
வெற்பினும், சான்றோர் தம்வாய்ச்
சொல்லினும் வலிமை மிக்காய் :
சுழல்நெருப் பெனவ ளர்ந்து,
பூல்லியர் கொடுமை தீய்த்துப்
பொசுக்கும்நின் கொற்றம் வாழி:

சுற்றமும் துணையும் மண்ணில்
 குழந்துயாம் இளமை தொட்டுக்
 கற்றபல் கலையும், நம்பும்
 கடவுளர் நினைவும், நெஞ்சத்
 துற்றவன் சுமைபொ றுக்க
 உதவிடத் தவிர்ந்த காலை
 பற்றநின் துணையே யன்றிப்
 பாரிடை எதுவும் காணும் :

பிறந்தபோ தழுதேன் : சுற்றம்
 பெற்றவர் நண்பர் மண்ணைத்
 துறந்தபோ தழுதேன் : அன்பு
 தோயநான் புரந்தோர் என்னை
 மறந்தபோ தழுதேன் : கண்கள்
 வறுமையின் கொடுமை காணத்
 திறந்தபோ தெல்லாம் ஏழை
 தேம்பியே அழுத னம்மா:

அழுவதில் அமைதி கண்டேன் :
 அருவிபோல் கண்ணீர் பொங்கத்
 தொழுவதில் இன்பங் கண்டேன் :
 தூய்மையின் வழியின் னின்று
 வழுவிய பொழுதிற் சேர்ந்த
 மையெலாம் விழியின் ந்ராற்
 கழுவினேன் : கண்சொ ரிந்த
 கங்கையால் புனித ஞனேன்.

காவியங்கள் கலைகள் அவன் பெருமை பேசும்

நீரெல்லாம் அவன் வியர்வை : தமிழ் கத்தின்
நிலமெல்லாம் அவன்நடந்த தாரை : வாழும்
ஊரெல்லாம் அவன்முச்சின் காற்று : எம்மோர்
உயர்வெல்லாம் அவன்தந்த பிச்சை அன்றே ?

வணங்காது நிமிர்ந்ததலை : வாரி யன்ன
வற்றுத் தகுத்துக்கள் மலரும் உள்ளம்.
உணங்காத தாளாண்மை : எதற்கும் அஞ்சா
உரங்கொண்ட பெருந்தலைவன் : உழைப்பின் சின்னம் :

இல்லையென நீள்கரமும், இறுமாப் போடு
இந்தாவென் றெழுகரமும் கடவு ளென்னும்
வல்லவனின் படைப்பல்ல : மனிதன் குற்றம்.
மாற்றுவது முறையென்றுன் : வழியும் சொன்னுன் :

ஷடுதலை, பெரியார் ஆண்டு மலர்-1971

மனிதன் நீ : வையத்தின் மன்னன் : தாழ்வு
மனப்பான்மை யில்லாது மண்ணில் நிற்கும்
துணிவுபெறு : பகுத்தறிவின் துணைகொள் : என்று
சொன்னவன்:எம் தென்னகத்தின் துயர்து டைத்தான் :

தடம்சொன்னன் : தமிழருக்குக் கண்ணும் காதும்
தன்னறிவும் மனவலியும் தந்தான் : என்றும்
கடன்பட்ட தமிழுலகம் நன்றி சொல்லும் :
காவியங்கள் கலைகள் அவன் பெருமை பேசும் :

மண்ணேடும், வளியோடும், வாடேடும் வாழ்வாய்...!

மலைசாய்ந்த தையகோ : தன்மான
உணர்வ ஜெத்தும்வடித்து) எடுத்த
சிலைசாய்ந்த தையகோ : தென்னகத்து
மண்முழுதும் தெளிவு கண்ட
நிலைசாய்ந்த தையகோ : நீதியெலாம்
தானுகி நின்ற வேந்தன்
தலைசாய்ந்த தையகோ : தமிழகத்தின்
கொழுகொம்பு சாய்ந்த தம்மா :

நீயில்லாத் தமிழ்மண்ணை நினைந்தறியோம் :
ஏழையர்யாம் நெஞ்ச விந்து,
வாயில்லாப் பூச்சிகளாய் வழிகின்ற
விழிந்ரும் வற்றிச் சோர்ந்து
தாவில்லாப் பிள்ளையினும் தாழ்ந்தவராய்ச்
சாம்புகிறோம் தமிழ் கத்தைப்
பாயில்லாக் கலமாக்கிப் படுத்துறங்கும்
உனைநாளை பார்ப்ப தெங்கே ?

விடுதலை 1973

வெண்தாடி வேந்தெங்கே : வேழத்தின்
 நடைளங்கே ? சீர்தி ருத்தப்
 பண்பாடிழளிசேர்த்த பகுத்தறிவின்
 சுடர்எங்கே ? பழமை கோடி
 மண்வீழச் சாய்த்திட்ட மாவீரன்
 குரலெங்கே ? மானி டத்தின்
 புண்தேடி அதிலுள்ள புரைதேடி
 ஆற்றியவன் போன தெங்கே ?

உன்னேடு தமிழ்மண்ணின் ஒப்பற்ற
 வரலாற்றின் ஒருச காப்தப்
 பொன்னேடு முடிந்தது, நீ புசழ்காதை
 நாயகனுய்ப் பூத்தாய் ! உந்தன்
 தென்னேடும், தமிழினமும், தீந்தமிழும்
 வாழும்வரை திரவி டத்தின்
 மண்னேடும், வளியோடும், வானேடும்
 ஒன்றுகி வாழ்வாய் ஜை !

வளர்கின்ற நினைவுக்கம் வையம் பேசும்...

வான்கடந்த பனிவரையின் வலிகடந்த
தமிழ்மலையே : வாழ்வில் எங்கள்
ஊன்கலந்த நாயகனே : உயிர்கலந்த
தலைவா : எமக் குயர்வு தேடிக்
கான்நடந்தாய் : மலைகடந்தாய் : காலமெலாம்
போராட்டக் களத்தில் நின்றூய் :
ஏன் மறைந்தாய் : எந்தைதுணை எவரழைத்தார் ?
எம்மின்னக் கிணியா ருண்டோ ?

விண்ணுலகம் ஒவ்வாத விரிந்ரகம்
ஏற்காத வேந்தே நாளும்
மண்ணுலகில் எம்மோடு வாழ்வதுதான்
முறையன்றே ? வாழ்வில் எங்கள்
கண்ணுலவும் நாயகனே : கருத்துலவும்
தலைவா : எமைக் கதற விட்டுப்
பண்ணுலவும் காவியமாய்ப் பகுத்தறிவின்
போர்க்கதையாய்ப் படர்ந்த தேஞே ?

தமிழ் - 1974

ஒழிவறியாய் : நின்போருக் கோய்வறியாய் :

இடர்மிகுங்கால் ஒதுங்கி நிற்கும்

வழியறியாய் : தீமையென மனங்கண்ட

செய்திகளை மறைத்துப் பேசும்

மொழியறியாய் : பதவியெனும் முடிதேடி

யறியாத முனிவ : சாதிப்

பழியறியாத் தமிழகத்தைப் பாராமுன்

எதைத்தேடிப் பறந்தாய் ஐயா ?

வாழ்வளித்தாய் எளியோர்க்கு : வலியளித்தாய்

நலிந்தோர்க்கு : வந்த பண்ணைத்

தாழ்வொழித்தாய் : நாடெங்கும் தன்மானப்

பேருணர்வு தழைக்கச் செய்தாய் :

பாழ்நிலத்தில் ஏர்பிடித்தாய் : பண்படுத்தி

விதைவிதைத்தாய் : பயிரும் கண்டாய் :

வாழ்விருக்கும் காலமெலாம் வளர்கின்ற

நினதுபுகழ் வையம் பேசும்.

செந்தமிழங் கில்லையெனில் திரும்புவாயோ

தெள்ளுதமிழ் மொழியிருக்கப் பொன்னி பாயும்
செந்தமிழ்நா டிங்கிருக்கப் பொருள்நி றைந்த
வள்ளுவர்தம் குறளிருக்கச் சங்கந் தொட்டு
வந்ததமிழ்க் கவிதைகளின், கலையின், பண்பின்,
கள்ளுயரும் சுவையிருக்கத் தமிழர் நாங்கள்
கனவெவல்லாம் நீயாகச் சூழ்ந்து நிற்கச்
செல்லுலகம் வேறொன்று கண்டா யோ:நின்
செந்தமிழங் கில்லையெனில் திரும்பு வாயோ :

சிந்திடுமெம் கண்ணீரின் வெம்மை சேராச்
சேய்மையிலோர் உலகுளதோ : புழுங்கி நொந்து
வெந்திடுமெம் உள்ளத்தின் விம்மல் கேளா
வெளியொன்று கண்டாயோ : உன்னைத் தேடி
வந்திடுதற் கெவரிடமும் வழிசொல் லாது
மறைந்ததுவும் உன்னுன்பின் மரபோ அண்ணு :
எந்துயரம் நீயறிதற் கியலா ஒன்றே :
இயற்கைக்கு நீகூட எளியன் தானே :

மாலை மணி 1969

கல்லறையே, உன்மடியில் அமைதி கொண்டோன்
கனவுகளை அறிகுவையோ : அவன்வி, மூந்த
வல்லரசின் அடிப்படையை உணரும் தன்மை
வாய்ந்தனையோ : மாணிடர்க்கே பெருமை செய்த-
சொல்லமுத்து தமிழ்மகனின் தசையும் நாரும்
சொல்கின்ற செய்தியெமக் கெடுத்துக் கூறும்
வல்லமையொன் றுள்ளையோ : வானந் தோய்ந்த
மலையின்றுள் பிடிமண்ணுள் மறைந்த தம்மா.

இயற்கை நீ கொடியள்

வாழ்ந்தநாள் பழமை யாக,
வளர்ந்தளம் மொழியும் மண்ணும்
தாழ்ந்தநாள் வந்தான் : எங்கள்
தவமெலாம் முடிப்பே னென்று
சூழ்ந்தனன் : தனது தொண்டு
துவங்கினன் : தொடரா முன்னம்
வீழ்ந்தனன் : நாடு முற்றும்
வெறுமையே விரிந்த தம்மா :

முழுவது மிருளே : யாவும்
முடிந்தது : நெஞ்ச மேநீ
தொழுவதற் கொன்று மில்லை :
துயரத்தின் எல்லை நின்றோர்
அழுவதற் கெதுவு மில்லை :
ஜயகோ, தமிழர் நாங்கள்
எழுவதற் கிலையோ : பாவி
இயற்கையே என்செய் தாய்நீ :

மறவன் மடல் 1909

தொன்றுள வளமும், சங்கத்
 தூய்தமிழ்க் கலையும், ஒங்கி
 நின்றுயர் தமிழ்நி லத்தை
 நிறைகடல் அலைவி முங்க
 அன்றெரு முறைவே குண்டாய் :
 தமிழர்யாம் அனுதை யாக
 இன்றெரு முறைவே குண்டாய் :
 இயற்கையே என்செய் தாய்நீ :

 யாதுமெம் ஊரே, மக்கள்
 யாவரும் ஒருவ ரென்றேம் :
 திதுகண் டெதிர்த்தோம், அன்பும்
 செம்மையும் தவமும் போற்றி,
 ஒதுமெம் மறைநால் கண்ட
 உயர்வழி முயன்றேம் : மென்மேல்
 ஏதுபின் வெகுண்ட தெம்பால் :
 இயற்கைநீ கொடிய ளம்மா.

வெறுமை விரிவு

பொழுது மறையப் புறங்கவியும் மையிருளின்
விழுமம் துடைக்க விளக்கேற்றும் மண்ணுலகம் :
அன்பின் ஒளித்தூர் அவிந்திடவும், வெந்துயரத்
துன்பின் இருள்குழுத் தூர்ந்திட்ட நெஞ்சகத்தில்
ஒளியேற்ற வையம் ஒருவழியும் கண்டிலதால் :
வளியாற்று தாடி மயங்கும் மலர்க்கொடிபோல்
அலைகின்ற எண்ணம், அன்புக்கால் சாயக்
குலைகின்ற உள்ளம், கொழுகொம்பு கண்டிலதால் :
இம்மா நிலத்தில் இனியான் மனங்குளிர
‘அம்மா’ என அழைக்க யாருள்ளார் : அம்மாநீ
துஞ்சியபின், அன்புள்ளம் தூங்கியபின், உன்னருமைப்
பஞ்சனைய மேனி படுத்த பெருநெருப்பென்
நெஞ்சம் உயிரிருக்க நீரூக்கும் வேதனையின்
வஞ்சம் உணராயோ : வருந்தி அனுஅனுவாய்
எண்ணம் சிதைந்தே, இதயம் புரையோடி,
மண்ணகத்து யாவும் வறிதாகி, வாழ்வும்
பெருமுச்சாய்த் தேம்புதலாய்ப் பெருகும் விழிநீர்
வருமுற்றுய்த் தேய்ந்துவிட்ட மாற்றம் அறியாயோ :

*

*

*

மண்ணே கொடியோய்நீ, வாழும் உயிர்க்குலத்தின்
கண்ணே யனைய கவர்வாய்ஃஎம் கைதிருகி

எடுப்ப தொழியாய்பின் இணையான ஏதும்
கொடுப்ப தறியாய்நீ, கொள்ளை இதுதகுமோ :

*

*

*

பழனம் வறண்டு பயிர்கருகின், தண்ணீர்
உழவர் இறைத்தங் குயிர்கொடுப்பர் : மானிடர்தம்
உள்ளம் வறண்டு உயிர்கருகும் காலத்து
வெள்ளைப் புனலெதுவும் வியனுலகே கண்டிலையோ.

பாலை வாழ்வு

சென்றநாள் நினைவு கள், பல்
சிக்கலில் பினைந்த வாழ்வின்
இன்றைநாள் கடமை கள், நம்
எதிர்வரும் காலம் தன்னுள்
நன்றெலாம் கொண்டும் என்னும்
நம்பகம் : இவையே வைய
மன்றிடை முடிவி லாது
மானிடர் ஆடும் கூத்தாம் :

துஞ்சிய நாளின் எண்ணம்
துயரினைப் பெருக்கின், இன்றும்
நெஞ்சிடை வெறுமை ஆட்சி
நிலவிடின், வரழி ருக்கும்
எஞ்சிய காலப் பாதை
இருளௌனின், வாழ்வின் பாரம்
அஞ்சுதற் குரிய தன்றே :
யாவுள விழைவ தற்கே :

1956

தந்தையும் கொடியன் : அன்புத்
தாயுமத் தகைய ளே:ளன்
முந்தையும், இற்றை, நாளை
முன்றையும் தம்மோ டன்றே
வெந்திடக் கொண்டு சென்றூர் :
மீதமொன் றிலையால் : வெந்நீர்
சிந்திடும் விழிகாள், யாவும்
தீர்ந்தபின் அழுவ துண்டோ.

பெரியார் ஏன் சிலையாய் நின்றுர்

தென்னகத்தின் ஒருதலைவர்; ஒருநா ரண்டு
திரவிடத்தின் வளர்ச்சிக்கே தன்னைத் தந்த
தன்னிக ரிலாத்தமிழர் : இந்த மண்ணின்
சரிதையிலோர் புதுமனிதர் : இருண்ட வானில்
மின்னலெனத் துவங்கியவர் : வளர்ந்து யாங்கும்
விரிகின்ற சுடரான வேந்தர் : சூழும்
தன்னலத்தின் கோட்டையெலாம் ஒருங்கு வீழச்
சாய்த்திட்ட பெரியாரேன் சிலையாய் நின்றுர் :

கல்லாத பெருமக்கள் பழக்கம் என்ற
காரணத்தால் சாதிவழி நிற்பர் : கல்வி
வல்லாரும், அரசினரும், மேடை யேறி
வகுப்பற்ற சமுதாய மாண்பு பேசும்
சொல்லாரும், திரைமறைவில் சாதி கூட்டித்
தொடர்பேற்றுச் செயலாற்றும் கொடுமை சூழ்ந்த
பொல்லாத நிலைகண்டு, சீர்தி ருத்தப்
போர்ப்பெரியார் நெஞ்சொடிந்து சிலையா ஞரோ :

1968

முற்பட்ட குலங்கண்டார் : தாழ்த்தப் பட்ட
 முதுகுடியின் இனங்கண்டார் : சமுதா யத்தின்
 பிற்பட்ட குலங்கண்டார் : உயர்வு தாழ்வுப்
 பேதங்கள் நீக்குவதற் காள வந்தார்
 கற்பித்த பிரிவிவற்றின் அடியில், சாதி
 காலூன்றி வேரூன்றிப் புதுமை பெற்று
 நிற்கின்ற நிலைகண்டார் : தமிழன் என்ற
 நிறைகாணர், நெஞ்சொடிந்து சிலையா ஞரோ :

சீர்திருத்தக் கொள்கையினர், நுணுகி ஆய்ந்து
 தெளிகின்ற பகுத்தறிவின் திறங்கள் கூறிப்
 பார்திருத்தும் பண்பாளர், ஈரோட் டில்தன்
 பாசறையில் வளர்ந்தவர்கள், தாழ்வு நீங்கப்
 போர்தொடுத்த பெருவீரர் பலரிந் நாட்டின்
 பொறுப்பான பதவிகளில் அமர்ந்து, யாவும்
 நேர்நிறுத்த முயல்கின்ற நிலைமை கண்டு
 நிறைமனதோ டோய்வுபெறச் சிலையா ஞரோ.

வாழ்க மானிடம்

வாழ்க மானிடம் அன்பும் இன்பமும்
மலர்க மண்மேலே — மன்பதை
வளர்க மென்மேலே :

ஆழ்க டல்களின் ஆழ்ந்த சிந்தையின்
ஆற்றல் விந்தையடா — மானிடர்
ஆயும் தெய்வமடா :

கான்தி ரிந்தவர் இன்று பல்துறைக்
கலையின் மன்னரடா — மேதையர்
கனவின் வெற்றியடா :

வான்பு குந்தவர் ஆய்வர் உண்மைகள்
மலர்வது காணுயோ — வாழ்வியல்
வளர்வது தேராயோ :

அறம்நி றைந்தமெய் அறிவு வாழ்வினுக்
கழகு சேர்த்ததடா — செல்வம்
அள்ளி வார்த்ததடா :

மறம்த விர்ந்தநல் லன்பு நெஞ்சினில்
வளம் நிறைக்காதோ — இன்பம்
மடல் விரிக்காதோ.

தமிழ்

வழி செய்திரோ

வளர்கதமிழ் வாழ்கதமிழ் என்பீர் : கூடி
வழுத்துவதால் தமிழ்வளர வசிட்ட ராநீர் :
அளவிலது பழம்பெருமை புகழ்வீர் ; வையம்
அறியும்வழி எடுத்தோத அறிந்தீ ரில்லை :
உளதரிய கலைப்புதையல் எனினும் அண்டை
உள்ளவரும் உணர்ந்தேத்த உரைத்த தில்லை :
குளமுறையும் தவளையென நமக்குள் நாமே
குலப்பெருமை பேசுவதும் கொடுமை யன்றே :

வாழ்ந்தபழந் தமிழர்எழு கடவில் தங்கள்
வணிகர்கலம் ஓடியநாள்; எண்ணி றந்த
ஆழ்ந்தகலைத் திறனுடையார் சங்கங் கூடி
அறிவுவளம் பெருக்கியநாள் தமிழ்வ ளர்த்தார் :
குழ்ந்தமர்ந்து சிந்திப்பீர், வளர்ச்சி குன்றிச்
சுடர்மங்கி நிற்கின்றேம் உலக மன்றில் :
தாழ்ந்தஇனம் உயர்ந்தமொழி சமைத்த தில்லை,
தானுக எம்மொழியும் வளர்ந்த தில்லை;

திருக்குறளும் சிலம்பொலியும் கம்பன் செய்த
 சித்திரமும் தேவையெலாம் தீர்ப்ப துண்டோ :
 கருத்துலகப் பூம்பொழிலின் விரிவில் கோடி
 கலைமலர்தல் காணீரோ : அவைய ணைத்தும்
 திருத்தமிழிற் கண்மரோ : அனுய கத்தைச்
 செந்தமிழிற் பார்த்திரோ : மொழிவளர்க்க
 மருத்துவரின் பொறிவலரின் அறிவி யல்நூல்
 வல்லுநரின் துணைதெட வழிசெய் தீரோ :

ஊசிசெயும் சிறுதொழிலின் நுட்பம் கூற
 ஒருகோடி நூல்வேண்டும் தமிழில் : இந்தக்
 காசினியில் இன்றுவரை அறிவின் மன்னர்
 கண்டுள்ள கலைகளெலாம் தமிழில் எண்ணிப்
 பேசுமகிழ் நிலைவேண்டும் : விண்ணை எட்டிப்
 பிடிக்கிறது மனிதனினம் : முன்னேர் செல்வ
 ஆசியிலே வாழ்கின்றேம், கால மெல்லாம்
 அதன்பெருமை பேசுகிறேம், அவல மன்றே.

முடியணிவாயோ

செந்தமி முன்னுய், திருவினிற் றிளைத்த
 எந்தவச் செல்வி, எதிர்வரும் காலம்
 கருதிய நெஞ்சங் கலங்க மைவிழி
 பெருகுதல் கண்டேன் : பேதை என்னுளம்
 வாடுவ தன்றி வந்துனைத் தேற்றும்
 பீடுளன் இல்லை : பெற்றனை வையச்
 சுமையென வதிந்து துஞ்சம் மக்களை :
 உமையவர் புரந்து உருவிலும் திருவிலும்
 நிலத்தினிற் பீடுடன் நிலவிடும் மொழிகளின்
 குலத்தினில் முதலிடம் கூட்டுவ ரிலையால் :
 சங்கங் கண்டதும், தம்துறை தெளிந்தோர்
 அங்கமர்ந் துறுபொருள் ஆய்ந்த மாட்சியும்,
 வள்ளுவன் ஒளவை வாழ்ந்ததும், புதுமலர்க்
 கள்ளுயர் காவியம் கம்பன் தந்ததும்,
 மன்னவன் இளங்கோ வரிச்சிலம் பொலியிலுன்
 இன்னிசை முழங்க இழைத்த பெற்றியும்
 கல்லும் தம்கலைக் கைபடப் பேசும்
 வல்லுநர் நுண்கலை வகுத்த காலமும்,
 கங்கை கொண்டதும், கடவிகந் துன்னினம்
 சிங்களம் கிழைத் தீவகம் வென்றதும்,

1959

பனிவரை உன்கொடி பறக்க, நீபுகழ்
 நுணியிடை இன்பம் நுகர்ந்த நாளெலாம்
 கனவோ : பண்டைக் கதையோ : காலப்
 புன்லோ டேகிய பொருளோ : முன்னை
 வரலா றல்லது மற்றதன் கால்கள்
 அறவே இலையோ : அன்றி அன்னவர்
 மரபோ இன்றிவண் வாழுநர் : அந்தத்
 தரமோ இந்நிலை தாழந்தது ஜயகோ :

* * *

கற்றவர், பல்கலைக் கழகப் பட்டமும்
 பெற்றவர் சாதியைப் பேணுதல் ஒழியார் :
 தானும் துணையும் தாம்பயந் திட்ட
 ஊனும் வளர்க்க உலகையும் விற்கத்
 தயங்கார் ஒருசிலர் : தலைகுனிந் தெவர்முனும்
 உயங்கா நிற்பர் : உடலம் ஒடுங்கிப்
 பணிந்து நாளெலாம் பயந்து வாழுவர்,
 துணிந்து தம்முளம் சொல்லுத லாற்றரூர் :
 பதவி தேடுவர், பதவியில் இள்ளோர்
 உதவி நாடுவர், உள்ளம் சிறுத்துக்
 குலத்திற் சாதியிற் குழுமுவர் : என்னுயிர்
 நிலத்திற் புல்லிவை நிறைந்த தெவ்வணம் :

* * *

பொறியுகம் கடந்து புதுவழி நாடும்
 அறிவியல் வையம் அனுயுகம் கண்டதும்,
 இறைவன் படைத்த தென்ப்படு கோள்பல
 முறையுடன் விண்ணில் முடுகுவ தல்லால்
 மனிதன் சமைத்து வாங்கிய துணைக்கோள்
 புனிதப் புவியின் புறம்வலம் வருதலும்
 படித்தன ரஸ்லால், படைத்துப் பார்த்திடத்

துடித்தன ரிலையால் : சோம்பிய நாட்களை
 ஈடு செய்வது எளிதன் ரூயினும்
 பாடுபட உயரும் பாதை காணும்
 ஊக்கம் கண்டிலன் : உயர்ந்த நோக்கெனும்
 ஆக்கம் கண்டிலன் : ஆயிரம் ஆயிரம்
 விந்தைக் கலைகள் மேலை நாட்டவர்
 சிந்தைத் தெளிவிடை செழிக்கும் நாளில்
 பழங்கதை பேசவர் பாவியர், ஐயகோ :
 வழங்கும் மொழியிலும், வளர்த்தபல் கலையிலும்
 மண்ணின் தாயினம் வாழும் இந்நிலை
 எண்ணின் நெஞ்சம் எரிந்து வெம்புமால் :

* * *

தனித்தமிழ் என்பார், தனியோ தமிழோ
 பனித்துணை அறியார், பயந்ததாய்க் குற்றுள
 வறுமையும், இன்னும் வரலீருக் கின்ற
 தெறுதலும் இடரும் தெரியார் : இதுவரை
 மலர்ந்த கலையினை, வாழ்வின் வெளியினில்
 புரீந்த ஓளியினைப் பொருந்தும் வகையில்
 எழுதவும், தமிழில் எண்ணவும், கருத்தின்
 முழுமையும் தமிழ்வழி மொழியவும் வேண்டிய
 மரபின் சொற்களும், வழக்கில் நிறைந்து
 பரவிய குறிகளும், பல்வகை யானும்
 தவிரா ஆனால் தமிழில் இன்றுநாம்
 நவிலா ஓலிகளும், நமக்கின் றுள்ள
 தேவையின் விரிவும் செறிவும் தெளியார்,
 பாவலர், இலக்கணைப் பண்டிதர், அரசியல்
 நாவலர், ஆளுவோர், யாவரும் யாம்தமிழ்க்
 காவலர் என்பார் : காப்பது யாதோ :

* * *

.வாழ்வும் மொழியும் வளரும் பொருளாம்,
ஆழ்திரை விரையும் ஆற்றின் நீரென
.ஒட்டம், புதுமை, உயிர்த்துடிப் பிவையதன்
.ஸட்டமாம் : தேக்கம் இறப்பின் வாயிலாம் :
தென்றல் நுழையும் சிறுகண் சாளரம்
.என்றும் மூடேல் : இன்னேளி வரும்வழி
தாழிடல் வேண்டா : தாரணி ஒவ்வொரு
நாழியும் புதிதாம் : நன்றே, தீதோ,
மாற்றமும் வளர்ச்சியும் மண்ணின் விதியெனும்
தேற்றமும் உணர்வீர் : தேவைப் படும்வழி
புதுவன ஏற்பீர் : புலமையின் உலகினில்
எதுவும் பொதுவாம் : இனத்தால், நிறத்தால்
வேற்றுமை அங்கிலை : வேண்டுவ முறையொடு
ஏற்றும், நாம்பல ஈந்தும், முன்செலும்
.முடிவறு பயணமே முந்நீர் உடுத்த
படிதரு வாழ்வாம் : பைந்தமிழ்த் திருநிலம்
.புத்துயிர் பெறுமோ, புதுவழி செலுமோ,
முத்தமிழ்த் தாய்நீ முடியணி வாயோ.

யாரை நோவாய்

மண்ணுலகிற் பெரும்பகுதி கொண்டாய், என்றும்
வற்றுத் வளமுடையாய், மணியின் முத்தின்
எண்ணரிய செல்வத்தின் இடமாய் நின்றுய்,
எழில்தவழும் வான்தழுவும் இன்பம் கண்டாய் :
பண்ணுலவு நாவினர்ளம் கவிஞர், உன்னைப்
பாடாத காலமிலை : ஆனால் ஏதே
கண்ணயரும் அமைதியிலா தலைந்து நிற்பாய்,
கடலேஹன் வாழ்வினிலும் கவலை உண்டோ :

முகிலுறையும் மலைமுகட்டின் மோனம் கானைய்,
முழுமதிதன் உடல்துவரும் நீல வண்ணத்
துகிலசைய வருகின்ற தோற்றம் பாராய்,
சுடருமிழும் விண்மீன்கள் கண்சி மிட்டி
மகிழ்கின்ற நிலைதேராய், துயர்நி ரைந்த
மன்பதையும் கண்வளரும் : துணையி முந்து
நெகிழ்கின்ற நெஞ்சம்போல் அலைந்து நிற்பாய்,
நீள்கடலே, கணமேனும் நிலைகொள் ஓயோ :

கலைக்கத்திர் 1958

செல்வமொம் தமதாக, அறிவின் எல்லை
தெளிந்திட்ட பழந்தமிழர் சங்கங் கூடிப்
பல்கலையும் பெருக்கிய நாள், புலவர் சூட்டம்
பாடியநாள் பொறுக்காமல், மணிநி கார்த்த
நெல்மலையும் பஃறுவியின் நிலமும், வானில்
நின்ற நெடும் குமரியையும் கொண்டாய் : நாடும்
தொல்கலையின் சுவடிகளும் இழந்தார் கண்ணீர்ச்
சூட்டாலே கொதிக்கின்றூய், யாரை நோவாய்.

தமிழ்மறை கூறுடா

வள்ளுவன் வாழ்களன்போம் — திரு
மாமறை தந்தவன், வாழ்வியல் கண்டவன்
தெள்ளு தமிழ்ப்புலவன் — பழஞ்
செந்தமிழ்ப் பண்பில் தினைத்ததை வையகம்
கொள்ளக் குறள்கொடுத்தான் — வளம்
கூடிய சிந்தனை வாரியின் ஆழத்தில்
அள்ளிய பொன்மணிகள் — புவி
அன்பிற் செழிக்கத் தமிழ்மறை கூறுடா:

தேன்வழி யும்மழலை — தவழ்
சின்னங்கு சிறுர்களை அள்ளி அணைத்திடும்
மான்வியி மாதர்குலம் — அவர்
வாய்மது வுண்டு மயங்கிய ஆடவர்,
கான்விலை முஸ்லையடா — எங்கும்
காதலர் புன்னகை: வள்ளுவன் இல்லற
நோன்பி ஞுயர்வுகண்டோம் — மனம்
நொந்த புவிக்குத் தமிழ்மறை கூறுடா:

வானம் விரிந்தத்தா — தரை
வாழ்வும் விரிந்தது, மன்பதை ஒன்றெனும்
கானம் பிறந்தத்தா — உயர்
காதல் நிறைந்தது, நெஞ்சம் விரிந்தது:
ஞானம் மலர்ந்தத்தா — தமிழ்
நாடு படைத்தமுப் பால்அமு துண்டதால்
ஈனம் அழிந்தத்தா — புவி
இன்பஞ் சுவைக்கத் தமிழ்மறை கூறடா.

சிதைவதுண்டோ

மாணிடம் மழலை பேசி
வளர்ந்தநாள் வந்தாய்: தூய
தேனினை, அன்பு தோய்ந்த
செவ்விதழ் அழுதை வென்றூய்:
ஹனினும் உயிரி னும்எம்
உணர்வினும் நிறைறந்தாய்: வைய
வானிடை நிலவே, நானும்
வளர்தமி ழழுதே எந்தாய்:

தென்னில மேதை யர்தம்
தெளிவினில், திறன்ப டைத்த
மன்னர்தம் மடியில், மாண்பில்,
வாரியின் வளம்நி றைந்த
தன்னிகர் கண்டி ராத
தவப்பெரும் புலவர் நெஞ்சில்,
பொன்னியின் கற்றயில், வையம்
போற்றிட வாழ்ந்தாய் எந்தாய் :

1955

வழிவழி வந்த செல்வம் :
 மன்பதை பண்டு கண்ட
 மொழிகளுள் முதல், எம் முன்னேர்
 முதிர்ந்தபே ரறிவு தந்த
 கழிபெரும் கலையின் பண்பின்
 கவிதையின் கடல், எம் வாழ்வின்
 வழிதுணை வகைநீ யன்றே : .
 வளர்ந்தனை, ஆனால் இன்றே..... .

குறுகினை எல்லை நான்கும் :
 சூம்பிய எமது நெஞ்சின்
 சிறுமையில் நெந்தாய் : கொள்கைத்
 தெளிவிலேம் : எம்மைச் சூழ்ந்த
 வறுமையில் உன்னை விற்கும்
 மனநிலை கொண்டோம் : காலத்
 தெறுநனை வென்ற நீலம்
 சிறுமையால் சிதைவு துண்டோ .

அ�ண்யா ஒளி

கன்னலின் சாறும்முப் பழுமும் — கோதையர்
கனிவாய் இதமும் பிறவும்,

உண்ணின் இனிப்பன கண்மர் — மிகுமேல்
ஹறுசெய் கின்ற தியற்கை :

எண்ணின் இனிப்பது தமிழாம் — எங்கள்
இன்பத் தமிழ்மொழி வாழ்க :

கண்ணின் மணியெனக் காப்போம் — வாழ்வுக்
கடலில் எமக்கது தோணி :

இன்பத் தமிழ்மொழித் தாயே — உயிர்
ஏறிக் கலந்த உணர்வே,

துங்பந் துடைக்கு மருந்தே — மாந்தர்
தோன்றிய ஞான்றுனைக் கண்டார் :

திண்மை அருள்மறம் வீரம் — யாவும்
சேர்த்ததுன் தீஞ்சுவைப் பாலே :

அங்கை வளர்த்தனை வாழி — உயர்
அறிவொளி யாண்டும் விரித்தாய் :

தமிழ் முரசு 1947

பால்நில வொளிர் வெளி வாணம் — அதன்
பரப்பினை யொப்ப விரிந்தாய் :

ஆல்தனில் விழுதென வுன்பால் — பல்
லாயிரம் மொழிகிளைத் தாலும்
நீல்நிற வான்மிசை யொளிரும் — கதிர்
நிலவொடு தோன்றினை யெனினும்
வேல்விழி இளமை நிறைந்தாய் — நிதம்
மிகுந்திடும் பேரேழில் கொண்டாய் :

கருமுகில் தவழும் மலைகள் — நீளக்
கடல்கள் கலைகள் மொழிகள்,
பெருவல் ஸரசுகள் எவையும் — காலப்
பெருவெள் ஈத்தினில் அமிழும் :
இருபொருள் காலத்தை வென்றே — தழைத்
தோங்கி வளர்ந்துள தென்றுல்,
அருமைத் தமிழ்மொழி அன்னைய் — நீ
அன்றே அணையா ஓளியே.

இன்ப ஊற்று

இன்பத் தமிழ்அலவோ — எம்
தெண்ணைப் பெருவெளி தன்னில் ஒளிர்நிலா,
அன்புக் கடல்அட்டா — தேறல்
ஆரூய்ப் பெருகிக் கரைபுரள் காட்சிகாண் :
மன்பதைத் தோழர்களே — ஓடி
வாரீர், தெவிட்டாது வாரிப் பருகுவோம்
கண்பெற் றனள்ளனலாம் — புவிக்
காரிகை செந்தமிழ்த் தாய்தந்த நூல்களால் :

வாழ்வுக் கடல்தனிலே — முதல்
மாந்தன் முழுகி எடுத்தவெண் முத்தடா,
ஆழ்ந்த கருத்துக்களாம் — செம்பொன்
ஆழியில் நீரெனக் கொண்ட களஞ்சியம் :
குழ்பகை துன்பமிருள் — பறந்
தோடச் சுடர்விடும் ஞான விளக்கடா
வாழ்வு கசப்பதுண்டோ — தமிழ்
மாது தருஞ்சுவை உண்டு களித்தபின் :

பொன்னி 1947

விண்ணேளி பெற்றதடா — உயர்
விண்மணி, வெண்மதி பொன்சுடர் தந்ததால் :
மண்ணேளி பெற்றதடா — திரு
வள்ளுவன் ஒளவை இளங்கோவைப் பெற்றதால் :
பண்ணேழில் பெற்றதடா — தமிழ்ப்
பாக்க ஞகுத்திடும் தேஞ்துளி சேர்ந்ததால் :
எண்ணுந் தொறுங்களிப்பே — தமிழ்
என்மொழி என்மொழி இன்பத்தின் ஊற்றடா.

காவியத்தின் நாயக, நின் கனவு வெல்க...!

செந்தமிழின் வாழ்விலொரு திருப்பம் கண்டாய் :
தீங்கவிதை இலக்கியங்கள் புலவர் கட்கே,
சொந்தமென நின்றதோரு தோற்றம் வென்றுய் :
சொல்கடந்த புதுவாழ்வு தமிழன் ஜெக்கு
வந்ததெனப் புதுக்கவிதை படைத்தாய் : பாட்டின்
வரியனைத்தும் மின்விசையின் வலிமை ஊட்டித்
தந்ததமிழ்ப் பெருங்கவிஞு : கவிதைத் தாயின்
தலைமகனே : பாரதி : நின் தலைமை வெல்க :

சுவைபுதிது : சொல்புதிது : பாடத் தேர்ந்த
துறைபுதிது : முறைபுதிது : பாடி நின்ற
அவைபுதிது : பொருள்புதிது : கவிஞர் : நீலம்,
அவலத்தின் ஊற்றுகளை ஆய்ந்த எண்ணைக்
குவை புதிதுன், குறிபுதிது : நமது பண்டைக்
கொள்கையெனும் தருவினில்நின் பார்வை கண்ட
கவை புதிது : மலர்புதிது : புதுயு கத்துக்
கவியரசே : பாரதிநின் கலைகள் வெல்க :

தமிழ்த் தென்றல் 1978

அச்சமெனும் சிறுமையினை அறியா நெஞ்சம் :
 ஆளுமையினை உருவமென அமைந்த தோற்றம் :
 துச்சமென உடமைகளை, உயிரை, என்றும்
 துறப்பதற்குத் தயங்காத துணிவு : யார்க்கும்
 இச்சகம்செய் தறியாத ஏற்றம் : மண்ணில்
 எவருக்கும் வணங்காத தகைமை : வாழ்வில்
 உச்சமெனும் மெய்யறிவுப் பார்வை : சேர
 உயர்ந்தவன்றீ : பாரதிநின் ஒழுக்கம் வெல்க :

எண்ணத்தின் ஆழத்தை நினைந்தோம் : நின்றன்
 இதயத்தின் பரப்புக்கு வியந்தோம் : கொள்கைத்
 திண்ணத்தின் உயர்வெண்ணி மலைத்தோம் : சிந்தைத்
 தெளிவுக்குப் பினிந்தோம் : நின் ஓவி யத்தின்
 வண்ணத்தின் எழில்கண்டு, பன்மை கண்டு
 மயங்கினம் யாம் : ஊடுருவும் மதிந வத்தின்
 கண்அத்தி லாதெதையும் காண நின்ற
 காவியத்தின் நாயக : நின் கனவு வெல்க :

வளியனைய உணர்வ லைகள் எழுந்துன் நெஞ்சில்,
 வழிநின்ற மலைசாய்க்க வளர்ந்த போதும்,
 தெளிவுடைய சிந்தனையின் திறம், ம யங்காத்
 திறனுடைய, பெரியோய் : பஸ்திசை, கடந்த
 ஒளியுடைய பார்வையினேய் ! மண்ணும் விண்ணும்
 ஒருங்கிணைய நின்றதமிழ் முனிவ : பொங்கும்
 அளியுடையை : மெய்யுடையை : தீய தீய்க்கும்
 அனலுடையை : பாரதி, நின் அறங்கள் வெல்க :

புதுவை தந்த தமிழ்க்குயில்

இருள்கவிந்த தமிழ்வானை எழில்செய்த
எழில்நிலவே, எம்மைச் சூழ்ந்த
மருள்தீர்க்கும் அருமருந்தே, வளர்கலையின்
பிறப்பிடமே, தமிழர் கட்குப்
பொருள்கணிந்த பாவிசைக்கும் தமிழ்க்குயிலே
புதுவைதந்த மணியே, உன்றன்
பெருநெஞ்சம் பாலுறும் பேரூற்றும் :
பாக்களௌலாம் அமுத ஊற்றும் :

வரப்பெடுத்த தோள்களுக்கும் வளையணிந்த
கைகளுக்கும் உரிமை வாங்கப்
புறப்பட்ட போர்வீரா : புதுக்கருத்தாம்
புதுவழியாம் கணிகள் மிக்கத்
தரத்தக்க தமிழ்த்தருவே : தமிழகத்தின்
புதைபொருளே : அஞ்சி ஞோர்க்கு
மறத்தினையும், ஏழைக்கு வாழ்வினையும்
தருவதற்கே வாழ்ந்தாய் வாழி :

பூந்தோட்டம் 1947

இன்னிசையின் சுவைபிழிந்து இசைமுதாய்
வழங்கிவிட்டாய், இருண்ட வீட்டில்

வெண்ணிலவை நிகர்குடும்ப விளக்கேற்றித்
துமிழியக்கம் விதைத்தாய் : உன்கண்

முன்னியற்கை அழகாகச் சிரித்தாள் : பாண்
ழென்பரிசால் முத்த மிழ்த்தாய்

புன்னகைபூத் தின்புற்றாள் : புத்துலகப்
பாவரசே வாழி : வாழி :

இலக்கியத்துக் கணிசைய்தாய் : இசைக்கலையின்
வளம்மிகுத்தாய் : நிறைந்த மூடப்

பழக்கத்தை வேரறுத்தாய் : பைந்தமிழைப்
புதுப்பித்தாய் : ஒடிந்த நெஞ்சும்

கிளர்ச்சிபெற முரசொலித்தாய் : உரிமைனக்
கிளர்ந்தெழுந்தாய் : தமிழர் எங்கள்

உளத்தினிலே குடிகொண்டாய், வாழிபுகழ்க்
குன்றினுச்சி உலவு நீயே.

தலைவர்கட்டு

தூய்மையும் துணிவும் சொல்லில் வலியும்
வாய்மையும் நாளை வருவது கானும்
ஆய்வுடை ஐய : அருந்தமிழ் நாடு
தேய்வது கண்ணர் செய்வதொன் றிலையோ :

செயலில் சிந்தையில் செலுத்தும் ஆட்சியின்
இயலில் தேர்தலில் எங்கும் சாதியே
உயர்வு கொண்டதே : ஒழிக்க இந்நிலை
முயல்வ தன்றிநாம் முடிப்ப தென்னவோ :

பல்கலைத் தெளிவும் பட்டமும் அறிவியல்
கல்வியும் சிறுமையைக் களைந்த தில்லையே :
நல்வழி தவிர்ந்தனம், நாடு தாழ்வுறச்
செல்வது கண்ணர் செய்வதொன் றில்லையோ :

கற்றவர் தம்குலம் காக்க முந்துவர்
மற்றவர் எவ்வழி மனம்தி ருந்துவர் :
புற்று நோயிதைப் போர்த்து வைப்பதோ
குற்றம் வேறிதிற் கொடிய துண்டு கொல் :

·குறுகிக் கூனினம், குலங்கள் கோடியும்
அறுதி செய்தனம் : ஒடுங்கி நெஞ்செலாம்
வறுமை சேர்ந்தது : வானு யர்நிலம்
சிறுமை கண்டதே : செய்வதொன் றில்லையோ :

நீர்ம ரைந்தபின் நெடுந்த மிழ்நிலம்
சீர்பெ றச்செயும் செம்மல் யாருளர் :
கார்நி ரைந்தநாள் கருகு மிப்பயிர்
கூர்வ றட்சியில் கொழுந்து கொள்ளுமோ.

நாளும் வருமோ

சங்கங் கூட்டி உண்மை ஆய்ந்த
தமிழர் வாழ்வின் தகைமை இடையில்
மங்க நேர்ந்த கொடுமை எண்ணி
வாடும் நெஞ்சே, வளமும் கலையும்
பொங்க மீண்டும் தமிழர் பண்டைப்
புகழின் மிஞ்சி முதன்மை யாங்கும்
தங்க வாழ்வர் என்ற செய்தி
தரணி பேசும் நாளும் வருமோ :

முன்னை மனிதன் அறிவுக் கடலில்
முழுகி எடுத்த முதிர்ந்த முத்து,
தென்னை நீரின், மதுவின், மாதர்
செவ்வை இதழின், மழலை நாவின்
கொன்னை மொழியின் இனிய, விரையும்
கோளின் வெளியின் பெரிய, எங்கள்
அன்னை அமுதத் தமிழின் செல்வம்
அவனி விழையும் நாளும் வருமோ.

கல்வித் துறையினர்க்கு

அன்றுநான் எனது துன்பம்
ஆயிரம் நினைந்து நெஞ்சம்
பொன்றுவேன் : புழுங்கி நொந்து
புலம்புவேன், ஆனால் ஐய :

இன்றுநான் பிறந்த மண்ணை
எண்ணியே அழுவ தல்லால்
ஒன்றுமே கவலை காணேன் :
உயிரெலாம் நிறைந்தாள் என்தாய் :

மண்வளம் நிறைந்த தென்று
மகிழ்வதற் கில்லை : மண்ணின்
பொன்வளம் கணித்த தில்லை :
பொய்கையும் நதியும் கொண்ட
தண்புனல் மிகுதி யில்லை :
தமிழர்நம் வலிஎஃப் தென்ற
நுண்பொருள் ஆய்ந்த துண்டோ :
நுவல்கலைத் தலைமை ஏற்றீர் :

பரப்பினும் சிறிதே இன்றைப்
 பெந்தமிழ் நிலம்:செ றித்து
 நிரப்பிய கலமே யன்ன
 நெருங்கினர் மக்கள் : வாழ்க்கைத்
 தரத்தினும் வறிய ராணும் :
 தமிழர்நம் மொழியும் வாழ்வும்
 சிறப்புற வழிளீஸ் தென்ற
 தெளிவும் துள்ளத் துண்டோ :

 வழிவழி வந்த பண்பின்
 மதிவளம் நமது செல்வம் ;

 தொழில்வளம், வளிமை, ஆய்வுத்
 துறைகளில் முதன்மை, பேசும்
 மொழிவளம், தலைமை, யாவும்
 முறையொடு பயின்ற கல்வி

 வழியதே யன்றே : மேதை
 வளமுளார் யாவு முள்ளார் : | ,

 நீரிலா வளமும், நன்செய்
 நிலமிலா விளைவும், நூற்ற
 நாரிலா உடையும், பல்பொன்
 நலமிலாத் தொழிற்ப டைப்பும்
 காரிலா மழையும், நெஞ்சம்
 கருதுவ யாவும் சேர்ப்பர்,
 கூரிய மதியும், ஆய்வும்,
 கொள்கையும் கொண்ட வல்லோர் :

சிறுபயன் நாடிச் சாதிச்

சிற்றினம் சேர்த்து, நெஞ்சில்
வறுமையை வளர்ப்போர் காட்டும்
வழியெலாம் தவிர்ப்பீர் : ஆன்ற
பெருமையும், புகழும், நாளைப்
பெற்றியும், உயர்ந்த கல்வி
தருமெனல் தெளிவோம் : ஆய்வுச்
சாலைநம் படைவீ டென்போம்.

காதல்

பெண்மை வாழிய

மாந்தளிர் மேனி, வாழ்வின் சுவையெலாம்
ஏந்திய உருவம், இளந்தசை அரும்பிய
பூந்துணர், வையப் பொலிவெலாந் திரட்டி
கந்தனள் இயற்கை, எழிலே வாழிய:

கண்கள் செய்தவம் : கருத்தெ லாம்சுவைப்
பண்பெய் யாழ்க்குலம்: படைப்பின் மாண்பெலாம்
பெண்ண னும்ஹருப் பெற்ற விந்தை:இம்
மண்பெ றற்கரும் மணியே வாழிய:

கால முற்றினும் கண்டி ரூப்பினும்
நீல வான்திரை நிறைந்த காட்சியின்
கோல மாண்பு குறைவது முண்டுகொல்:
வால விர்மதி வான்மகள் வாழிநீ:

கரிய மைவிழிக் கவிதை, செவ்விதழ்
விரிய மூரலின் மின்னல், மானிடர்க்கு(கு)
அரிய பொன்னுடல், அண்பு நெஞ்சினும்
பெரிய உண்டுகொல்: பெண்மை வாழிய:

குடியேற்றம்

காதலின் அரசி, கவலையின் கோடிலாப
பூதலம் நம்முன் பூத்தது: மெங்சிறைப்
பேடும் ஆணும் பிணைந்த அன்பில்
பாடும் கானில், பால்நுரை யன்னவெள்
அருவியின் புனலில், அலைகடல் நீலவான்
மருவிடும் வெளியில், மாசறு வெண்பனி
உறங்கும் தனிமலை உச்சியின் அமைதியில்,
மறந்திம் மண்ணினை வாழுவம் வாராய்:

*

*

*

தேர்ச மைந்தது, செலுத்தும் பாகனும்
ஆர்வம் மீறினன்: அல்லும் பகலும்,
காற்றினும் கதிரினும் கடிந்து செல்லுதல்
ஆற்றிய புரவிகள் அமைதி யற்றன :
வாழ்வின் ஒளியே வாராய்: வையத்
தாழ்வுகள் யாவையுந் தாண்டுவம் : சிறுமையில்
கலங்கும் மானிடர் கைபடா தியற்கை
இலங்கும் பொன்னுல கேகுவம் அன்பே.

1958

வீடு கண்டோம்

கண்ணிடை நிறைந்தாள், என்றன்
கனவுகள் உருவம் பெற்று

மண்ணிடை நின்று வென்ன
வந்தனள்: அன்பு காட்டி

எண்ணிடை அழுதம் சேர்த்தாள்,
எழிலினை வடித்துச் செய்த

பெண்ணிடை அரசி யன்னாள்,
பெறுவன யாவு மானாள்:

மன்பதை முதலி னின்று
வழிவழி படைத்த கோடி

இன்பமெய்க் கலையின், யாவும்
இயக்கிடும் வலியின், சூழும்

துன்பவன் புயலில் வாழ்வின்
சுடர்நிலை ஊட்டிக் காக்கும்

தென்பதன், உயிர்ப்பின், ஊற்றில்
தெரிவையின் மூரல் கண்டேன்!

வேணுவ தென்ன நெஞ்சே
விழைவதற் கிதன்மே லொன்றும்
தோனுவ துண்டோ: வையம்
துய்ப்பன அனைத்தும் தன் னுள்
புனுமென் காதல் நங்கை
பொருந்திய வாழ்வில், யாதும்
காணுதல் நினைத்தல் கேட்டல்
கடந்ததோர் வீடு கண்டோம்.

கவர்ந்திட்ட பொருளெதுவோ காணேன் . . . !

சித்தனையின் ஆழத்தின் தெளிவில், உந்தன்
சிரிப்பொலிகள் கேட்குதடி! இயக்கும் சக்தி
உந்தனுடை அன்பன்றோ? உலக ணைத்தும்
ஒருயிராய்ச் சுருங்கிஹன துருவம் கொண்டு
வந்ததுவோ? காண்கின்ற வடிவ ணைத்தும்
மங்கைநின தெழிலன்றி மற்ற காணேன்!
செந்தமிழோ! தமிழ்ச்சுவையோ! கவிஞர், சிற்பி
செய்யாத காவியமோ! சிலையோ! உந்தன்,

பொன்னுடலின் பேரெழிலோ? எழில்வி ரித்த
பொலன்கதிரின் நல்லொளியோ? ஒளிசி ரித்த
மின்னலெனும் சிற்றிடையோ? இடைசு மந்த
மெல்லுடலின் நடைஅசைவோ? அசைந்த செவ்வாய்ப்
புன்னகையின் வெள்ளயிறோ? எயிறு போர்த்த
பூவிதழின் நன்மதுவோ? மதுந ணைந்த
கன்னல்மொழித் தீஞ்சுவையோ? எனது நெஞ்சம்
கவர்ந்திட்ட பொருளெதுவோ? காணேன் அம்மா!

இறைவனும் எளியனம்மா...!

நெஞ்சினில் நிறைவாய்த் தற்ற
நீள்கரம் வளையும் போது
அஞ்சிநீ அகல்வாய்த் தண்கள்
அயர்ந்தபோ தெல்லாம் மெள்ளப்
பஞ்சனை வருவாய்த் தின்பம்
பருகிடத் துணிந்த காலை
வஞ்சிநீ மறைவாய்த் தீ செய்
மாயமோர் கொடுமை யம்மா!

ஆண்டுகள் கோடி நின்றன்
ஆட்சியைப் பாடும் மாந்தன்,
வேண்டுவ தெதுவோ? நெஞ்சம்
விரும்பிய தனித்தும் இன்னும்
காண்டிலன்: கடலும் வானும்
கடந்ததோர் புதிராய் நின்றூய்
ஈண்டுனக் குவமை தேடின்
இறைவனும் எளிய னம்மா!

தோகை 1975

கனவும் மிஞ்சினன்!

உலர்ந்த சருகென உதிர்ந்த நெஞ்சம்
மலர்ந்த துன்னால்! வாழி நீ! வைகறை
புலர்ந்த வான்நிறப் பொன்மகள்! உன்னோடு
கலந்த வாழ்விதில் கனவும் மிஞ்சினன்!

பவள வாயிடைப் படைப்பின் இன்பெலாம்
தவழ ஏந்தினே! தழுவும் என்கையில்
துவளும் நின்னூடல் தோய்ந்த வாழ்வினில்
கவலை கண்டிலன்! கனவும் மிஞ்சினன்!

சாதல், மற்றது தவிர்தல், வேண்டுவ
ஈதல் யாவையும் இன்றுன் வயத்ததால்!
மாதர் பொன்னூடல் வளங்கள் காட்டினே!
காதல் காட்டினே! கனவும் மிஞ்சினன்!

1972

எங்கள் வாழ்வு

கலைசொட்டும் கனிஎங்கள் வாழ்வு — அன்புக்
கதிர்வீசும் விழிசொல்லும் கதைகேட்டு வாழ்வோம் :
மலைவிட்டு வருகின்ற தென்றல் — உலவும்
மலர்க்காட்டில் குயிலோடின் னிசைபாடி மகிழ்வோம்,
சிலையாத்த தவிர்மேனி உடலார் — காதல்
தென்தன்னை மூரல்மலர் செம்பவள இதழாம்
இலையிட்டு வழங்கிடுவர் உண்போம் — உண்டு
இன்பத்தி ஹாறியூர் அன்பில் திளைப்போம் :

திங்கள் மலர்வானச் சோலை — வாரிச்
சிந்தும் சுவைத்தேன் அருந்தித் திளைத்தே,
பொங்கும் உணர்ச்சிப் பெருக்கில் — காதல்
புத்துகி குலுங்கிப் பொலன்செய்ய, மின்னும்
செங்கை யணைப்பில் களிப்போம் — ஊற்றுத்
திஞ்சுவை நீர்ப்போல், தெளிந்து, நிறைந்து
தங்கச் சிலைசமைந் தாற்போல் — வையத்
தாழ்வு கடந்த தனிநிலை காண்போம் :

பொன்னி : பாரதிதாசன் பரம்பரை : 1950

மடியேறி விளையாடும் குழந்தை — இன்ப
வாரிக்குள் விளைந்திட்ட தரளமோ — காதல்
கொடியேறி அவிழ்ந்திட்ட மலரோ — எங்கள்
கூட்டுக் களிப்பின் சிரிப்போ, கடல்குழ்
படிவாழ்வு வானத்து நிலவோ — மழைலை
பருகத் தெவிட்டாத பண்பென்ன சொல்வோம் :-
அடிவானக் கதிர்வண்ண உடலம் — அள்ளி
அணைத்துக் களிப்பின் கரைகண்டு வாழ்வோம்.

வாழ்வு

தங்கவண்ட் தளிருடலென் தழுவலிலே
துவள, எழில் தவழும் கண்ணில்
போங்குமிளங் காதலுளம் பொலிய, இளந்
தசையரும்பிப் பூத்தா லண்ண
அங்கைனை துடல்தழுவ, அலைபுரஞம்
இன்பத்தில் அகம்ம றந்து
செங்கொவ்வை யிதழவிழ அத்தான்னன்
ரூன்:வாழ்வு தேனோற் றென்றேன்:

பொற்பெடுத்து வடித்தசிலை, புனையவிய
லாக்கவிதை, புனிதக் காதற்
சிற்பிதரும் கலைப்புதையல், தென்றலென
அசைந்துவரும் செல்வம் என்சேய்,
எற்கதிர்ப்பட் டொளிர்மாவின் இளந்தளிர்நோ
உடல், வாரி எடுத்த ஜெத்தேன்:
கற்கண்டுச் சுவைவாயால் அப்பாளன்
ரூன்:வாழ்வு கனிச்சா றென்றேன்:

கலைக்கதிர் 1952

பொழுதுமறை மேல்வானம் பொன்பரக்கும்
கவின்மாலை, புறத்த கத்தில்
விழுதிறங்கி வளம்மலிய விரிந்திருக்கும்
ஆலடியில் வீற்றி ருந்தோம்
கெழுமியதன் பெட்கோதிக் கிளர்ந்துமகிழ்ந்
திருந்ததொரு கிளையில் ஆண்புள் :
கழுமியமைக் கடைவிழியால் காணீர்என்
ரூள்:வாழ்வே காதல் என்றேன்.

காதலிக்கு

அன்பே, இளமைக்கு அணிசெய்யும் பெண்மயிலே
இன்பக் கனவென்ன இயங்கும் உயிர்ச்சிலையே:

சிற்பி வடித்ததிலை, சித்திரங்கள் கண்டதிலை
கற்பனையின் எல்லை கடந்த எழில்உருவே:

சொற்க ளிலையேன் தொன்மைத் தமிழினும், உன்
பொற்பை உரைப்பதென்ன, புவிசெய்த தென்னதவம்:

காதற் கடலோநீ, களிப்பின் இருப்பிடமோ
ஒதும் அழகேஉன் உருவாக வந்ததுவோ:

உண்டால் மதுமயக்கும், உண்ணே திருந்திடலாம்;
கண்டால் மயக்குகிறுய் கண்மூடி யாரிருப்பர்:

உள்ளம் நிறைந்தாய், என் உயிரிற் கலந்தனையே
கள்ளவிழும் வாய்திறக்கும் கருணை மலராதோ:

குழலவிழுந்து மண்படரக் குலமகனே நீநடந்தால்
நிழல்போல் உனைத்தொடர்ந்தென் நெஞ்சம்வரல்

காணுயோ:

நாணம் தடுக்கிறதோ நாவின் மொழியெதற்கு
காண விழியடையேன் கணிமுரல் போதாதோ:

தோற்றத்தும், கல்வித் துறைகளிலும், செல்வத்தும்
ஏற்றம் உடையவன்நான் என்ன தயக்கமடி:

காலம் கழிவதுவும் காணுயோ, ஓர்கணமும்
மீள வருமோடி: விருந்தாறிப் போகாதோ.

நிறைந்தாய்! நிறைவானைய்!

ஆடி வருந்திருவே! ஆனந்த மென்பதெலாம்
தேடி வடித்த சிலையே! என் செந்தமிழும்
சொல்லத் தவிக்கும்ஒரு சொல்கடந்த வானமுதே!
உள்ளத்திற் கோடி உணர்வெழுப்பும் பேருற்றே!
காத ஹுலகக் கனவுகளின் இன்பமெலாம்
ஒதற் கரிய உருவெடுத்த பேரழகே!
அன்பிற் குருவம் அமைத்த விளைவே! எம்
இன்பம் சிரிக்க எழுந்த இசைவடிவே!
கன்னம் குவியக் கருவிழிகள் மின்ன, இளம்
புன்னகையி லின்பப் புதையல் அவிழ்க்கின்ற
விந்தைப் பொருளே! அவ் விண்ணினின்று தாரகைகள்
சிந்த அவற்றைத் திரட்டிஒரு தாயுலகம்
தொடுத்த சரமே! எம் தோளைணயும் அன்பே! யாம்
எடுத்து மகிழுவென எழில்எடுத்த பொன்னுருவே!
தாரகைகள் பூத்தொளிரும் சாலப் பெருவெளியில்
ஊரமைத்து வாழுவதற் குளம் விழையும் மாண்புடைய
மனித குலத்தினரின் மாசு மறுவற்ற
புனித நிலையே! புலன்கடந்த பேருணர்வே!

1977

ஷாமும் சமுதாய வஞ்சம் உணராதாய்!
குமும் உயிர்க்குலத்தின் துயர்கள் அறியாதாய்!
மண்ணில் தெரிவனவுள் மறைந்துள்ள மாசுபல
கண்ணில் தெரிவதிலாய்; களங்கமிலாப் பேருயிரே!
கொஞ்சம் மழலீக் குழந்தாய்! குறையறியாய்!
நெஞ்சம் நினைவும் நிறைந்தாய்! நிறைவானுய்!